COLECŢIA RÂSUL LUMII

NICOLAS BEAUJON (n. 1964, Mont-de-Marsan) este un francez deprins să privească lumea prin lentila ironiei. La şcoală învaţă, dar fără să dea în brânci. Acasă citeşte, dar fără criterii înalte. Işi cunoaşte talentul, dar parcă se teme să-l fructifice. Pare mai tentat de muzică decât de literatură, chiar dacă muza scrisului i se opreşte din când în când pe pervaz. În paralel, prestează diverse munci de plan secund, pentru ca la începutul mileniului să ia decizia cea mare: stabilirea în Canada. Aici Beaujon îşi întemeiază o familie numeroasă şi se dedică muzicii rock. Din când în când, mai face o vizită în Franţa. La un moment dat pune în bagaj manuscrisul unuia dintre cele opt romane pe care susţine că le-a scris. Editura Le Dilettante se arată interesată, iar la scurt timp după aceea publicul francez face cunoştinţă cu *Patrimoniul omenirii.* Beaujon se arată mulţumit de publicare, dar rămâne fidel unui slogan învăţat printre solouri de chitară şi de baterie: O viaţă de rocker nu valorează nimic, dar nimic nu valorează cât o viaţă de rocker.

NICOLAS BEAUJON

Patrimoniul omenirii

Traducere din franceză de MARIA PETRESCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta
ANGELA ROTARU
NICOLAS BEAUJON
LE PATRIMOINE DE L'HUMANITÉ

Soţiei mele

Viaţa e ceea ce ţi se întâmplă în timp ce eşti prins cu făcutul altor planuri.
JOHN LENNON *(Beautiful Boy)*

1987

^4/gent de contact, asta nu-i puţin lucru. Sunt selecţionaţi doar cei mai buni. Cei cu adevărat foarte buni, îmi zisesem, ajungând la marginea oraşului Cachan şi dând cu ochii de mulţimea de agarici care se îndreptau către centrul de examene. Eram înjur de-un milion, un milion şi jumătate, iar la concurs nu fuseseră scoase decât vreo treizeci de posturi. Oraşul era literalmente năpădit, forfotea de agarici mânaţi cu toţii de acelaşi ideal: să devină agenţi de contact. Se împrăştiau pe străzi şi prin magazine, căutând ţigări, cornuri cu ciocolată, pixuri, amulete sau orice flecuşteţ care i-ar fi putut ajuta să-şi depăşească stresul.

Când am văzut aglomeraţia din faţa intrării, m-am gândit că poate era mai bine să fac stân- ga-mprejur. La urma urmei, nu eram obligat să mă prezint la concurs. Puteam profita de ocazie să vizitez oraşul Cachan şi pe cel învecinat, Arcueil, unde, din câte îmi aminteam, marchizul de Sade ţinuse o căsuţă în care îşi primea metresele şi se distra picurându-le ceară fierbinte pe poponeţ. Puteam la fel de bine să mă întorc frumuşel acasă, unde, în faţa oglinzii, să-mi liniştesc imaginea stânjenită prin vorbe blânde: „Zău aşa, la cât de mulţi candidaţi erau, n-aveam nici o şansă. Eram terminat din start.” La nouăsprezece ani, îmi păcălisem toată familia

că mă dusesem la Paris să dau examen de admitere la Şcoala de arte decorative. Genial. Totuşi, nu era minciună decât pe jumătate, căci de dus mă dusesem în Capitală, însă numai pentru un concert Iggy Pop. Când ai mei m-au întrebat în ce au constat probele de examen, i-am îmbrobodit pomenindu-le un subiect dificil despre *happening,* şi încă unul şi mai şi pe tema chitarei electrice în istoria artei. La aproape o lună de la această ispravă, îmi anunţam familia dezamăgită, însă deloc surprinsă, că picasem la scris. La o diferenţă de o jumătate de punct, păcat. M-au îmbărbătat, felicitându-mă că mă încumetasem să mă prezint; gestul meu eroic dovedea că eram hotărât să fac în sfârşit ceva cu viaţa mea şi le închidea gura celor care bănuiau în mine o pasiune pentru trândăveala absolută... Opt ani mai târziu, nu mai aveam de dat socoteală părinţilor. Mă emancipasem. Locuiam în Paris şi nu mai era nevoie să iau TGV-ul ca să dau examene sau să-l aplaud pe Iggy Pop.

Of, ce pana mea caut eu aici? Asta a fost prima mea reacţie când am văzut subiectul de la matematică. Zăream pe fereastră norii mari şi cenuşii, încărcări de ploaia pe care ne-o păstrau pentru ora şaisprezece treizeci, când se terminau probele. Au trecut douăzeci de minute fără să trag nici cea mai mică liniuţă

pe ciornă. încercam să pricep. Era vorba, în mare, de nişte trenuri care se întâlneau cu toată viteza într-un tunel. Vâjjj... Ni se dădeau orele de plecare şi de sosire, dar trebuia să ghicim cu ce viteză mergeau. Cu toate astea, nu eram luaţi prin surprindere, căci, încă din şcoala primară, orice elev află că, dacă nu ştie să rezolve o problemă cu robinete care picură sau cu trenuri care se întâlnesc, va ajunge să stea multă vreme în ultima bancă, lângă calorifer – deşi, în mod straniu, asta nu înseamnă că orice părinte visează să-şi vadă copilul făcând carieră ca instalator sau mecanic de tren. Mi-am petrecut timpul rămas înghesuit şi pe întuneric la mine în tunel, după care am predat o foaie plină de tăieturi chiar înainte de expirarea timpului, fără să fiu sigur că trenurile nu se ciocniseră înăuntru din pricina erorilor mele de calcul. Tipul din dreapta mea expediase exerciţiul în doi timpi şi trei mişcări şi folosise restul timpului ca să-şi facă ordine în diplomatul nou-nouţ, plin de rechizite ultimul răcnet. Avea chiar şi un compas, în caz că ni s-ar fi cerut să trasăm cercuri. Individul mă deprima. Mi-l şi imaginam agent de contact, ghiftuit şi la căl- durică, în timp ce eu, în amărâta mea de mansardă, mă chinuiam să-l întrec în virtuozitate pe Jimi Hendrix. Habar

n-aveau candidaţii ăştia că printre ei se ascundea un intrus. O viitoare legendă a chitarei electrice. Concursul ăsta era doar un mijloc de supravieţuire, căci, de fapt, pe mine mă aştepta ceva măreţ. Ceva gen un turneu în State, după care un altul în Europa, apoi un altul în Japonia (la insistenţele fan-clubului meu japonez)... Ceva gen glorie, bani şi femei, pentru care nu se dă examen, care se găseşte în noi, înrădăcinat ca gena alcoolismului, o chestie pe care o împărţi cu un Mozart, un Michelangelo sau un Hendrix, interzisă muritorilor de rând... Subiectul de la franceză mi-a aterizat pe masă în momentul în care soloul de chitară din *Purple Hazeîmi* răsuna în cap. întrerupt în plină inspiraţie, cu degetele ţopăind ca nişte spiriduşi pe corzi, am dat cu ochii de următoarele: „Comentaţi: *Cultura este ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot.* Herriot." Simbolul teenagier-ilor din întreaga lume doar n-avea să se eschiveze în faţa unui subiect atât de simplu. Afară, norii deveneau din ce în ce mai ameninţători. Oraşul avea să cunoască în curând Potopul. Jimi, te întreb: „Nu este cultura ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot?" La trei rânduri în faţa mea, o fată cu coc se scărpina pe ceafă. Ia să coborâm de la peticul ăsta de nuditate şi să plonjăm în restul ei. Până la

bucile ei încă neprăjite de marchizul de Sade... Spune-mi tu, fată cu ceafă delicată şi fese ignifugate, nu este cultura ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot? Herriot scosese o maximă dintr-alea pe care le poţi folosi atunci când nu găseşti alt subiect de examen. Era culmea Herriot ăsta. Uita să cumpere pâine, uita să- şi ia cheile, uita de ziua nevesti-sii, dar nu-şi uita NICIODATĂ cultura. Observaţi cât de culţi sunt amnezicii. Clic. Clac. Cioc. Vecinul meu şi-a închis cele o mie şi una de clapete şi sertăraşe de la servieta diplomat, mi-a aruncat o privire triumfătoare şi s-a dus să predea lucrarea cu mai bine de jumătate de oră mai devreme. Ploaia, punctuală, a început să cadă peste oraş la şaisprezece jumătate fix. O după-amiază simpatică, aşa cum ştie viaţa să ne ofere. E de la sine înţeles că eram de acord cu Herriot: cultura este, până la urmă, ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot... în metrou, candidaţii îşi dădeau rezultatele de la matematică, superuşoare. în schimb, mulţi se plângeau de citatul din Herriot, o prea mare bătaie de cap.

Contrar culturii mele, prezente în spirit în orice situaţie, am uitat de concurs până în ziua în care am fost convocat la oral. Să vă vând un pont: poţi să te încurci în mersul

trenurilor şi tot nu te împiedică nimeni să fii admis la oral pentru postul de agent de contact. Iar oralul nu-i un capăt de ţară: e de ajuns să spui că da, eşti de acord să porţi uniformă, fie ea şi nasoală, şi să ţii treji patru funcţionari aflaţi în plin proces de digestie, spunându-le că da, ai UN MARE CHEF să contactezi. Visul unei vieţi întregi, de fapt: să contactezi.

1988

j)

r^e 12 ianuarie 1988 am făcut primii paşi m minunata lume a contactului, alături de cincisprezece colegi scăpaţi şi ei teferi din concursul de la Cachan. Nişte paşi fără rost însă, căci nu făceam altceva decât să ne învârtim pe loc. În câteva secunde, înţelesesem: agent de contact însemna paznic de muzeu. Paznicul de muzeu nu mai exista, meseria fusese revalorizată. Nu se mai păzea, se contacta. Intr-un fel, era bine: nu mai trebuia să le spun alor mei că reuşisem cu brio la un concurs pentru postul de paznic de muzeu. Ideea că ar exista un concurs pentru o asemenea meserie, şi deci şi posibilitatea de a-l pierde, părea, într-adevăr, desprinsă din SE Agent de contact, asta era cu totul altceva. Suna mai bine. „Fiul meu? Este *agent de contact?* „Agent de contact? Măi să fie!" „Unde mai pui că lucrează într-un muzeu. Un fel de conservator, ce mai!" „Intr-un muzeu? Ce noroc! Adică poate să se plimbe noaptea printre exponate, nu? Şi să viziteze depozitele?../[1]

în ziua de 12 ianuarie am dat cu ochii de adevărata faţă a lucrurilor. O faţă de o culoare asemănătoare cu ceea ce obţin copiii când amestecă la întâmplare acuarelele: maro închis. Ma- roul ăsta artistic fusese ales

pentru uniformele noastre, croite dintr-un fel de pânză de iută. Semănăm cu nişte sperietori de ciori, ceea ce şi eram, de fapt. Nişte sperietori dotate cu un *badge* fosforescent, ca să inspirăm teamă chiar şi în penumbră... Dimineaţa a fost dedicată unei formări ultrarapide numite, judicios, „formare-contact", iar după-amiaza ne-au aruncat în groapa cu lei – zona 76 bis, secţiunea sculpturi. Formarea ne-a demonstrat că, în ciuda oricăror aşteptări, contactul este o mare varză. Contactul se descompune în două subentităţi distincte, deşi complementare: primirea vizitatorilor şi securitatea. Trebuia să punem accentul pe primire, ăsta era laitmotivul. Mi-am notat câte ceva, ca să nu uit: zâmbeşti, te ridici de pe scaun când ţi se vorbeşte, nu molfăi gumă, nu indici vreo ieşire la nimereală, dacă nu ştii unde este, nu întinzi mâna după bacşiş când eşti felicitat pentru calitatea primirii făcute, când vorbeşti cu anglo-saxonii spui la sfârşit *You 're welcome* etc. Securitatea era cu totul altă mâncare de peşte. N-ai crede, dar vizitatorii riscă multe într-un muzeu. Incendii, atentate, busculade, nebunie colectivă, gestul disperat al vreunui nebun înarmat... Fără să mai vorbim de pericolele care ne pasc pe fiecare dintre noi în orice moment: crize de nervi, atacuri

cardiace, o recidivă a malariei... în plus, trebuia să ne gândim şi la opere. Formatorul ne-a repetat de vreo zece ori: noi protejăm nici mai mult, nici mai puţin decât patrimoniul omenirii. O parte din el, e-adevărat, însă o parte fără de care ar lipsi o verigă din lanţ, iar patrimoniul nu ar mai fi niciodată la fel. Omenirea şi-ar reveni cu greu.

va să fiu sincer, nu mi-am putut pune în practică noile cunoştinţe în materie de securitate în prima după-amiază la noul meu loc de muncă, căci nici un vizitator nu a furat vreo operă din patrimoniul omenirii şi nici nu mi-a adresat vreun cuvânt. Nu a trebuit să fac faţă decât colegilor. Făceam echipă cu Matarabar, un hindus mititel cu mustaţă şi cioc â la Napoleon al III-lea, şi cu Bouin, un nou-venit ca şi mine. Matarabar ne-a instruit repede: „Faceţi rondul, verificaţi *raiul,* stabiliţi perimetru securitate în caz de pericol mare ca obiect suspect exploziv, şi faceţi raport dacă incident." Am făcut rondul cu Bouin, fără să-l ţin însă de mână de frică să nu fiu ridicol, şi ne-am petrecut toată ziua întrebându-ne ce anume putea fi *raiul care* trebuia verificat. Am făcut pauze, multe pauze, dar nu am identificat nici un mare pericol, nici un perimetru de securitate şi nici un obiect suspect. O jumătate de zi de hoinăreală în care am ascultat văicărelile unui Bouin care părea abonat la tristeţe şi nefericire, în timp ce Matarabar, cu fundul lipit de singurul scaun disponibil din zonă, trasa cu o riglă cruciuliţe pe nişte bilete de loto. Seara, la ora cinci şi jumătate, Matarabar a hotărât să pregătească „evacuarea", adică să-i îndrume pe vizitatori

numai către ieşire, cu trei sferturi de oră înainte de închiderea oficială. „Gata. Nu mai treceam nimeni. Muzeul se evacuează.
„ Poate că pe vremea lui nu se făcea formare-contact, mi-am spus. În timp ce vizitatorii părăseau în linişte incinta, Matarabar s-a oprit în faţa unui dulăpior roşu şi a început să urle: „VOI NU VERIFICAT! Şeful de echipă pune raport! „. A deschis apoi dulăpiorul roşu, pe care scria cu alb: *Robinet Armat Incendii.* în sfârşit, misterul *raiului* se rezolva!... Una dintre obligaţiile noastre era să verificăm RAI-urile, nişte dulapuri răspândite prin tot muzeul, care conţineau, fiecare, o găleată şi un furtun, iar unele şi un extinctor. Dacă furtunul era perforat, trebuia anunţat imediat superiorul, în cazul de faţă şeful de echipă cel mai apropiat; el anunţa pompierii, care veneau şi aplicau un petic. În caz de incendiu, aveam şi noi, agenţii de contact, dreptul să umplem găleata cu apă şi s-o turnăm peste flăcări. Prima mea zi de lucru nu s-a terminat cu un incendiu, slavă Domnului pentru patrimoniul omenirii. S-a terminat fără să pot trage vreo concluzie, nici negativă, nici pozitivă. Mă plictisisem de moarte, bineînţeles, însă, la urma urmei, nu mai mult decât mă plictisisem în celelalte activităţi salariate, la liceu sau în atâtea alte

împrejurări, în plus, Bouin mă tocase la cap toată după-a- miaza: aveam *siguranţa locului de muncă,* unul dintre lucrurile cele mai de preţ de care se poate bucura fiinţa umană în zilele noastre. Unii ar face moarte de om să fie în locul meu. Câteodată, plictiseala valorează cât tot aurul din lume.

/obul ăsta părea floare la ureche. Am prins ce era de făcut cât ai zice peşte. Normal că erau şi părţi dificile, ca permanenta căutare a obiectelor suspecte şi a dulapurilor RAI, dar, per total, nu mi se părea greu; în orice caz, era mai puţin obositor decât culesul viei pe dealurile abrupte din Roussillon, ca să pomenesc doar una dintre meseriile cu care mă îndeletnicisem ca să fac un ban. în plus, exista şi *planning-ul.* După cum îmi explicaseră zece persoane încă din prima zi, pe lângă siguranţa locului de muncă, beneficiam aici şi de *planning.* De un *planning* nemaipomenit, într-adevăr, dac-ar fi să mă iau după foaia xeroxată pe care o primisem în prima zi. La prima vedere, căsuţele albe (zilele lucrătoare) depăşeau cu puţin căsuţele negre (zilele libere). Schema era atât de ciudată, încât nu de puţine ori se întâmpla ca nou-veniţii să se încurce şi să apară la lucru într-o zi liberă, neglijenţă sancţionată corespunzător de şefii de echipă, superiorii noştri direcţi şi garanţii regulilor administrative. *Plan- ning-*|*i*| ăsta era un şvaiţer plin de găuri, în care mă puteam cuibări ca să mă dedic vocaţiei mele, chitara. Agenţii din muzeu ar rămâne cu gura căscată văzându-şi fostul coleg la televizor cum primeşte cel mai recent disc de aur cu o

moacă blazată. Parcă-l văd pe Matarabar chemându-şi ciurda de puradei în gura mare: „Veniţi vedeţi! Câştigătorul disc de aur e fost coleg! Eu învăţat tot la el! Perimetre securitate! Rai! Tot-tot!" Şi pe Bouin, deprimat, dând pe gât un Panach', berea lui preferată, şi uitându-se cu o invidie amestecată cu admiraţie la rockerul escortat mereu de două-trei *call-girls* şi care îşi abordează succesul cu filozofie, căci a ros prea mult timp oase goale ca să nu se ghiftuiască acum cu fripturi suculente. La muzeu, aş fi adeseori dat ca exemplu... O generaţie întreagă de agenţi de contact i-ar bate la cap pe boboci cu povestea mea: „Noi l-am cunoscut când era agent! Da, simplu agent! Care supraveghea şi primea turiştii, fără să facă pe grozavul. .. Se vedea, luaţi aminte, că e atins de geniu, deşi a fost întotdeauna un om foarte simplu – nu se ferea niciodată să dea o cafeluţă când îi venea rândul. Sigur, nu prea mai vine pe la noi, dar are agenda încărcată până la refuz, vă daţi seama. Stai liniştit, nu-ţi purtăm pică, amice, eşti modelul nostru, al tuturor!"

l/a urma urmei, era cam ca la armată. Un loc unde întâlneşti tot felul de oameni. Oameni pe care altfel nu i-ai fi întâlnit niciodată, pe care în viaţa reală i-ai ocoli cu

grijă. însă uneori viaţa reală nu există. Seamănă cu un coşmar în care atârni în gol ca o marionetă dezarticulată, mânuită de un bolnav de Parkinson. Instanţele superioare au decis brusc să te pună laolaltă cu câteva specimene rare dintre semenii tăi, trase la sorţi, ca să vă trimită apoi pe aceeaşi galeră, în acelaşi muzeu, în aceeaşi cazarmă. Aşa am avut eu, băiat fin şi delicat, poet în timpul liber, nemaipomenita şansă de a petrece un an întreg alături de un sergent semicretin, coborât dintr-un cătun de munte care lipseşte probabil chiar şi de pe harta naţională să ţină magazia de efecte a Regimentului 75 infanterie din veselul oraş Valence, în zona Drome. Magazia de efecte a Regimentului 75 infanterie conţinea toate uniformele şi cas-chetele regimentului. în acelaşi timp, ne servea drept dormitor mie şi sergentului meu, căci trebuia să dormim acolo ca să fim pregătiţi pentru

un eventual atac al unei Armate Roşii atât de zdrenţăroase, încât i s-ar fi putut năzări să ne fure uniformele ultimul răcnet. De la ora şapte seara, când ne întorceam de la popotă, sergentul îşi desfăcea prima bere şi punea o casetă. Urmau două ore dejohnny. Vorbesc serios, două ore. De Johnny. Două ore de Johnny. ÎN FIECARE SEARĂ. Chiar şi duminica. Sunt un om normal, îmi place Johnny Hallyday, sau, mai bine zis, nu-mi displace. E simpatic, pitoresc, familiar, îl auzi de mic copil etc. Dar două ore pe seară cu el, asta nu. E prea de tot. Ajungi să clachezi, mai ales când încerci să citeşti – să citeşti o carte fără poze, nu benzile desenate comice sau porno pe care le devora sergentul meu. Nu vreau să mă dau mare că sunt în stare să citesc mai mult de trei sute de pagini fără poze, dar să încerci să te concentrezi pe *Crimă şi pedeapsă* (am trecut prin perioada dostoievskiană în timpul serviciului militar) în timp ce un sergent se scarpină-n fund răsfoind *Violaţi de nimfomane pe* miorlăielile lui Johnny e naşpa rău. Iată unde duce mixtura socială, principalul avantaj al vieţii militare. Totuşi, mi-am dat seama în acele douăsprezece luni de infern că Johnny Hallyday este un interpret cu adevărat popular, că muzica lui ajunge, victorioasă,

până în Valence, în vântosul Drome şi pare să emoţioneze nişte oameni tari ca piatra – de exemplu, pe sergentul meu. Bravo, Johnny, poţi să te mândreşti cu asta. Că m-ai călcat pe nervi tot anul ăla nenorocit de armată, e puţin spus. între noi fie vorba, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, ar trebui să faci ceva cu textele. Şi cu muzica. Şi cu aranjamentele. Ar trebui, din când în când, să cobori un ton. Mai încet, amice. Nu suntem surzi.

La muzeu nu trebuia să suport sforăitul camarazilor mei, la 18 fix muzeul se închidea şi fiecare se ducea acasă. Colegii erau uneori agasanţi, însă nici unul nu atingea nivelul sergentului meu din Regimentul 75 infanterie, cu excepţia lui Bouin, în felul lui; dar Bouin nu o făcea dinadins, el era un naiv, habar n-avea că ne scoate din sărite practic pe toţi, în afară de câţiva veterani obişnuiţi cu ce-i mai rău, care oricum ar fi putut face echipă şi cu nişte măgari fără să fie deranjaţi de răgetele lor. Unii dintre ei impresionau prin indiferenţă. Matarabar, de exemplu, dacă-l lăsai să-şi completeze grilele loto şi aruncai o privire de două ori pe zi la dulapurile RAI, te lăsa să dormi la umbra vreunei statui fără să te trezească înainte de ora închiderii.

A^romoţia Cachan 1987 s-a împărţit repede în două grupuri independente, echipa E şi echipa G, care nu aveau să se mai

întâlnească din cauza *planning-uhii* diferit. Aşa am scăpat eu, repartizat în echipa G, ocazia să mă lipesc de singura ţipă bunicică din grup, o eurasiatică repartizată cu forţa în echipa E. Despărţirea asta mi-a afectat mult timp moralul. Colegele mele din echipa G nu erau nici eurasiatice, nici frumuşele: doamna Renard, căreia i se spunea, cu afecţiune, tanti Renard sau pur şi simplu „grasa”, avea înjur de 130 de kile şi mirosea foarte tare a parmezan; iar Sylvianne Mouchon, de îndată ce încercai să scoţi vreun cuvânt de la ea, se înroşea ca un rac aruncat în apă fiartă – de altfel, Sylvianne Mouchon transpira abundent. Mai era a treia fată, suplinitoarea Pascale Fabert, despre care ne întrebam ce caută aici, cu taioarele ei şic şi cu limbajul ei de mare doamnă. O defazată. Se zicea că tatăl ei, înalt funcţionar, îi pusese o pilă pentru jobul ăsta. Ce mai pilă: paznic de muzeu, suplinitor, cu contract pe o lună care se reînnoieşte dacă

totul merge bine. Suplinitorii erau cei care nu avuseseră curaj să dea examene supercomplicate, agenţi prost plătiţi pe care chiar şi noi, bobocii, îi puteam admonesta pe săturate, căci statutul nostru de titulari ne plasa la zeci de kilometri deasupra acestei pleve.

Şapte dintre candidaţii admişi la Cachan fuseseră trimişi să refacă efectivul echipei G, care suferea, se pare, de insuficienţă cronică încă din negura veacurilor. Datorită nouă, nivelul creştea dintr-odată. Erau acolo Bouin, dezrădăcinatul, neconsolatul din Limoges şi Limousin; Dupont, punkerul transformat în funcţionar, ale cărui creastă şi cercel făceau obiectul unor infinite dezbateri pe tema noţiunii de primire (eşti primit bine de un punker, poate un punker să primească publicul fără să-l ia la înjurături etc.); Locatelli, un veteran de la poştă care a regretat încă din prima zi vremurile de altădată când se plimba din poartă-n poartă, căci, în ciuda căţeilor, măcar avea ceva de făcut; Philippon, al cărui cap de clovn (cu nasul roşu şi părul vâlvoi în jurul unei chelii destul de avansate) contrasta cu caracterul lui susceptibil; Trevise, un sonat repartizat din prima zi în rezervele cu obiecte preţioase, la subsol, deoarece, conform certificatului dat

de psihiatru, pacientului i se interzicea contactul cu publicul, care altfel risca să şi-o ia tare de tot;
Slimane, alt ţicnit, autorizat însă, din nefericire, să lucreze printre oameni, pe care îi căpia îndrugând vrute şi nevrute cu vocea lui de stentor. Eram şi eu, dar nu prea contam, căci abia apăream, ca fulgerul, şi-mi şi luam zborul, cu avionul privat, spre sfere mai înalte...

Mai erau şi ceilalţi, fantomele din echipa G, vagi şi cenuşii, care rătăceau ca nişte pacienţi prin săli şi pe culoare, cocoşaţi, cu mâinile la spate, murmurând versete obscure şi misterioase. Uneori, câte unul dispărea şi treceau şase luni până-ţi dădeai seama că lipsea pe bune; alteori, dădeai peste câte un chip necunoscut, care-ţi declara totuşi că făcea parte din efective de zece ani buni. Agenţi străvezii, pe care vizitatorii îi puteau călca pe picioare sau ciupi de bicepşi fără nici o grijă, nu se plângeau niciodată şi nici nu aveau să se plângă vreodată. Erau inexistenţi.

C/l/neltele noastre de lucru erau rudimentare, reduse ca număr, dar eficace. În primul rând, scaunul. N-aveai scaun, nu erai agent de contact. Să cutreieri toată ziua zona 234 ter e inuman, mai ales când eşti însoţit de un Bouin sau de un Philippon, defetişti prin excelenţă. Supraveghez! mai bine când stai jos. Mai ales fundurile gagicilor. Lor nici prin cap nu le trece, însă n-au de ce să-şi facă griji pentru fundurile lor când merg la muzeu: muzeul este sigur şi chiar le oferă o protecţie adevărată în incintă, care nu intră în preţul biletului. La fel de util ca scaunul, dacă nu şi mai şi, era „buletinul de anomalie[1]*, un cartonaş verde pe care trebuia să semnalăm în scris orice anomalie. Şefii noştri analizau la sânge buletinele astea, care constituiau un mijloc de evaluare a zelului nostru. Cine completa zece pe zi avea toate şansele să fie bine privit de superiori, dar, sincer, ca să constaţi zece anomalii pe zi, trebuia să inventezi cel puţin nouă. Şeful de serviciu, un morocănos pe nume Vatout, era obsedat de buletinele de anomalie. Flutura mereu câte un exemplar când voia să ridice moralul trupelor: „Şi-acum? Mai îndrăzneşte careva să spună că meseria asta nu evoluează? OPT SUTE DE BULETINE DE ANOMALIE DE LA ÎNCEPUTUL ANULUI! CINE POATE SĂ NE-

NTREACĂ? CÂTE PROBLEME CONSTATATE, BA CHIAR REZOLVATE, GRAŢIE VIGILENŢEI VOASTRE! Da, vigilenţei voastre, doamnelor şi domnilor, NU VIGILENŢEI CONSERVATORILOR, DIN CÂTE ŞTIU!” Aplauze prelungite, ochi înlăcrimaţi, efuziuni, îmbrăţişări. .. Strategia cea mai bună a lui Vatout era să ne demonstreze că eram mai utili decât conservatorii, nişte paraziţi care habar n-aveau de securitate. Ăştia expuneau operele fără să le asigure, la îndemâna unei plebe ignorante şi turbulente – într-o bună zi o să dispară vreuna, şi atunci o să vadă ei. O să vadă ei, conservatorii, că Vatout avea dreptate şi, pe deasupra, opt sute de buletine care s-o dovedească.

Buletin de anomalie nr. 10423

Autor: Slimane Raoul

Funcţie: Agent de contact (clasa a Il-a)

1/ Descrierea faptelor: O statuie din ghips fragil înfăţişând un câine, din zona 234 bis, a fost cât pe ce să cadă pe jos când agentul Bouin s-a sprijinit de ea. Din fericire, un vizitator de limbă germană a prins-o; agentul Bouin s-a făcut că plouă şi a plecat în pauză fără să aştepte schimbul. Am reţinut paşaportul austriac, conform ordinelor.

2/ Consecinţe: Risc de cădere a operei sus- men- ţionate. Lipsă de seriozitate a colegilor, cu posibile urinări, respectiv agentul Bouin în cazul de faţă. **3/ Măsuri luate:** Întocmirea

prezentului buletin. **4/ Buletin predat:** Domnului Vatout, şef serviciu.

Constatările nu semnalau doar căderile de obiecte şi riscurile de furt, totul era permis, căci trebuiau să fie cât mai multe, aveam dreptul să semnalăm un bec „ars” *{consecinţe: bec stins),* o scurgere de apă din dulapurile RAI *{consecinţe: lipsa apei pentru stingerea incendiilor),* un accident:

Buletin de anomalie nr. 10424

Autor: Bouin Franck

Funcţie: Agent de contact (clasa a Il-a)

1/ Descrierea faptelor: Seara, în sala 15, după cum am semnalat în buletinele precedente, nu se vede aproape deloc. Respectiv, o persoană în vârstă a alunecat pe pardoseala recent cernită de o femeie de serviciu inconştientă. **2/ Consecinţe:** Victima dusă la infirmerie plină de sânge. Agentul Slimane care se uita pe fereastră n-a chemat pompierii şi nu şi-a mai amintit poziţia laterală de securitate. **3/ Măsuri luate:** Poziţia laterală de securitate + chemarea pompierilor + întocmirea prezentului buletin. **4/ Buletin predat:** Domnului Vatout, şef serviciu.

C/otul a fost cât pe ce să se prăbuşească şi aici, chiar de la început, la o săptămână după ce îmi luasem postul în primire. Guichard, unul dintre şefii echipei mele, mi-a înmânat o convocare scrisă, cu un aer dezolat: „Sunteţi convocat la şeful de personal, biroul 109.” Am luat hârtia fără să-mi trădez emoţiile. Pe

drumul către biroul 109, încercam să mă împac cu situaţia. Gata cu căldurica. O săptămână de lucru şi-mi făceau deja vânt. Doar nu mă convoca şeful de personal ca să mă anunţe că fusesem ales cel mai bun agent al lunii... Eram condamnat, demascat. Mi-a deschis uşa o fandosită. încă una dintre secretarele alea arătoase care ne sfidau la cantină de parcă am fi fost ciumaţi. I-am arătat convocarea. S-a uitat la ea şi a scos un „A, da...” cu subînţeles. Fandosită ştia tot, îmi cunoştea dosarul. M-a invitat să iau loc şi s-a aşezat la biroul uriaş care ocupa jumătate din cameră. Bun, îl chemi pe şefu’ cel mare, păpuşă? Avea un stil al ei, stilul fandosit. îmi plăcea bretonul şaten închis care-i intra în ochi. Vocea cam spartă articula clar fiecare cuvânt:

„Ştiai, tinere, că o persoană cu cazier nu poate exercita o funcţie publică?" M-am făcut roşu ca racul. Ştiam că trebuia să spun: „Nu declar nimic decât în prezenţa avocatului meu", dar am îngăi- mat: „Am întâlnire cu şeful de personal." Tipa a ridicat tonul: *„Eu* sunt şeful de personal." Şi eu sunt Jimi Hendrix, târâtură! Mironosiţa asta cu breton era şeful de personal! Măi să fie! În ce mama mă-sii de viespar mă vârâsem? Un viespar în care paznicii de muzeu se dau drept agenţi de contact, iar secretarele în pas cu moda, drept şefi de personal! În mintea mea, şeful de personal trebuia să semene cu unchiul Paul, povestitorul din copilărie – bătrân, chel, cu pipa-n gură – şi-n nici un caz cu femeia care stătea în faţa mea şi-mi răsucea încet cuţitul în rană: „Crezi, tinere, că putem încredinţa securitatea patrimoniului omenirii cuiva care are aşa ceva în cazier?" Tinere! Avea până-n treizeci de ani şi mă lua cu „tinere"... Mi-am luat vocea virilă, groasă, cu care cânt acompaniindu-mă la chitară *Wild Thing,* într-o interpretare inedită, însă cât de curând celebrisimă, şi i-am răspuns fără să stau prea mult pe gânduri: „Aă... nu, doamnă." M-a privit fix în ochi, apoi a început să citească documentul pe care îl ţinea în mână. Un zumzet brusc, ca şi cum un roi de albine mi s-

ar fi format deodată în urechea stângă, m-a împiedicat să aud în întregime litania aia monotonă. Câteva cuvinte deformate îmi penetrau raţiunea: „Flagrant delict... furt calificat... stare de ebrietate... amendă... închisoare...” Cine-şi mai aduce aminte de rubrica unchiului Paul? Probabil toţi cititorii revistei *Spirou* de pe vremuri, la care mă abonaseră când împlinisem opt ani. Unchiul Paul era un povestitor de primă mână. La fiecare număr îi afuma cu pipa pe cei doi nepoţi ai săi, Arthur şi Fred, în timp ce le povestea istorioare simpatice denumite *Poveştile adevărate ale unchiului Paul.* Fapte diverse exemplare, anecdote picante, vieţi de personaje celebre ca Gutenberg, Cristofor Columb sau Pasteur, mari momente istorice de tipul moartea lui Roland, colierul reginei, Masca de fier... Unchiul Paul era o adevărată mină de informaţii, o enciclopedie ambulantă. Fred şi Arthur nu şi-au auzit niciodată unchiul descriindu-şi ultima beţie sau isprăvile galante; el îşi îndopa nepoţii doar cu informaţii exemplare, aprobate de cenzură, care aveau să-i transforme în băieţi de nota zece, cultivaţi şi perspicace (însă probabil decedaţi prematur din pricina unui cancer la plămâni căpătat în urma fumatului pasiv). *Cum s-a născut biliardul'?* Iată un titlu pe care

mi l-am amintit mereu; cât despre poveste în sine, am uitat cu desăvârşire cum naiba s-o fi născut biliardul.

Şefa de personal, care semăna mai degrabă cu Emma Peel din serialul *Răzbunătorii* decât cu unchiul Paul, relata în schimb la fel de bine poveştile adevărate – una anume, în principal, pe care o uitasem mai puţin decât pe celelalte. Cum tăceam mâlc, contemplând prosteşte crăpăturile din tavan, m-a întrebat: „Ia zi, ce părere ai?" Nici una. Ce părere-ai vrea să am, Emma? N-am *nici o* părere. Dacă vrei să-mi faci vânt, n-ai decât, dar nu mă pune să am o părere în momentul ăsta. Am debitat o grămadă de cuvinte frumoase, ca: „N-am făcut-o special nu-i din vina mea n-o să mai fac sunt greşelile tinereţii vă promit să nu fur tablouri dacă aveţi cumva bunătatea să nu mă daţi afară din acest frumos muzeu care e probabil cel mai frumos din lume şi unde mi-am dorit să lucrez toată viaţa..." Emma Peel m-a ascultat cu atenţie. M-a ascultat până când n-am mai ştiut ce să zic, după care s-a instalat o linişte apăsătoare. *Cum s-a născut biliardul?* Mai bine mi-ar fi împrospătat memoria cu misterul naşterii biliardului în loc să-mi spună povestea adevărată a unui agent de contact cu cazierul pătat şi să mă lase să fierb în angoasa demiterii pe motiv de

incompatibilitate cu integritatea obligatorie a funcţionarului public. „Aba. Dacă am înţeles bine, e o poveste veche. Ai luat-o pe calea cea dreaptă şi acum vrei să devii cineva.” Am dat din cap. Exact. Vreau să devin Jimi Hendrix. Şi-n nici un caz să semăn cu cineva ca tine, ca unchiul Paul sau ca Emma Peel, şef de personal într-un muzeu plin de *loseri.* „Bine, tinere, am luat o decizie.” Din nou linişte. Ştia să facă pauze de efect: „Cazierul ţi l-am uitat. Am încredere în dumneata să nu mă dezamăgeşti/[4] Albinele mi-au ieşit din urechi la fel de repede pe cât îmi intraseră. Un zâmbet uriaş mi-a luminat deodată faţa şi eram gata să-i sar de gât când s-a răstit la mine: „Dacă în vreun fel sau altul aud ceva de tine, afară!” Şi mi-a arătat uşa cu degetul. Am profitat de ocazie şi m-am îndreptat spre ieşire. „N-o să vă dezamăgesc, doamnă Peel...” La urma urmei, şefa asta nu era băiat rău, ci doar *Prizonierul capetelor plate*- o altă poveste adevărată a unchiului Paul, care-mi venea deodată în minte! Câte şi mai câte nimicuri în podul amintirilor noastre, plin de poveşti adevărate care nu vor decât să iasă la lumină...

În momentul recrutării mă puseseră să declar pe proprie răspundere că nu am cazier şi declarasem că nu, pe cuvântul meu care nu valorează mare lucru. Intr-adevăr, greşisem

cândva, dar faptul era încheiat, mă autoexonerasem de mult. Dacă stai să te gândeşti mereu la trecut, te ţicneşti. De exemplu, în seara zilei de 14 iulie 1979, Natasha, una dintre cele mai sexy fete pe care le-am cunoscut vreodată, a dansat cu mine un blues, după care m-a dus în fundul grădinii şi mi-a cerut s-o sărut. O povestioară frumuşică, dar încheiată de mult. Ţi se întâmplă chestii care apoi trec, asta e. Pe cuvânt, nu mă mai gândeam la necazurile mele cu justiţia, cum nu mă mai gândeam nici la Natasha sau la poveştile unchiului Paul – numai luat prin surprindere, când memoria îmi juca feste. Greşisem cândva. Asta e. înainte să mă fac agent de contact, livrasem pateuri. Până aici, toate bune şi frumoase, livrarea de pateuri mi-a făcut ceva probleme, dar nu mi-a adus condamnări în justiţie. În schimb, cum pateul, dacă pot spune aşa, nu ţine de foame, am practicat o a doua meserie ca să-mi rotunjesc veniturile lunare, şi anume pe cea de hoţ. De obiecte de artă. Nu obiecte de artă din muzee, nu, aveam deja, instinctiv, cel mai mare respect pentru patrimoniul omenirii. Mă mulţumeam să prăduiesc prăvălii de antichităţi şi galerii. Şi, mai rar, particulari. Unchiul Paul avea încă una de povestit nepoţilor: *Piratul beat devenit paznic al*

patrimoniului omenirii. Fusesem un hoţ care bea mult, e-adevărat. Un hoţ prins cu câţiva litri de vin în sânge, cu o lanternă într-o mână şi o natură moartă în cealaltă. însă un hoţ care se lepădase de vechile obiceiuri şi se străduia acum să intre în etapa cea mai glorioasă a existenţei sale: *Piratul beat devenit paznic al patrimoniului omenirii, apoi chitaristul cel mai adulat al epocii sale...*

Prizonierul capelelor plate, dacă stau să mă gândesc, asta o să ajung în cazul în care mă las pe tânjală şi nu mai exersez la chitară. Uneori, seara – destul de des, de fapt – nu exersam deloc. Dădeam pe gât câteva beri şi adormeam în faţa televizorului, visând la succesul pe care avea să mi-l aducă interpretarea originală a piesei *Wild Things.* A doua zi, la muzeu, aveam o drăguţă de mahmureală. Şi tot aşa. *Prizonierul capetelor plate,* iată-mi viitorul, gata stabilit.

LA/ doua zi după întrevederea mea cu şefa cea şic, s-a făcut grevă. Eram repartizat în zona 603, la etaj, în plină căutare de RAI-uri, când un ins care ducea o mulţime de Ăadgmiri mari cât palma a trecut prin sală urlând la un megafon: „VENIŢI CU NOI TOVARĂŞI MUZEUL ESTE ÎNCHIS GREVĂ GENERALĂ JOS PRIVATIZAREA/[1] Chiar mi se părea ciudat că nu întâlnisem nici un vizitator până la zece dimineaţa. Colegul meu de rond – Homere, un imigrant din Martinica leit Cassius Clay, boxerul invincibil – s-a prăvălit pe o bancă şi şi-a deschis ziarul. „Faci ce vrei, mi-a zis, eu nu fac grevă, sunt în UNIUNEA RADICALĂ UFSBT-FLIP/[1] Era, într-adevăr, un motiv valabil. Am aşteptat pauza ca să mă duc la intrare, unde se ţinea greva. Erau acolo vreo patruzeci de agenţi, în spatele unei baricade formate dintr-o grămadă de scaune şi bănci, care împiedica accesul în muzeu. Pe lângă ei, câţiva lucrători *din birouri,* printre care Emma Peel, care m-a salutat din cap, semn că nu mă uitase. Prezenţa acestor câţiva birocraţi însemna că situaţia nu era roz, căci comozii ăştia notorii nu catadicseau prea des să se amestece cu noi, agenţii de teren, care ne luptam cu publicul în arena sângeroasă, în timp ce ei se cuibăreau frumuşel în fotoliile lor de piele. Se spunea că mobilizarea era

excepţională şi că şefilor le intrase morcovul. Atmosfera era mai degrabă veselă, un soi de chermeză cu bere şi muzică *reggae.* Cocoţat pe un ghişeu de primire, tipul cu megafonul făcea pe dirijorul, strigând cu însufleţire: „JOS PRIVATIZAREA! JOS PRIVATIZAREA! „ După care corul de agenţi grevişti repeta pe acelaşi ton: ‚JOS PRIVATIZAREA! JOS PRIVATIZAREA! „ începea să fie iritant, ceea ce trebuie să fi simţit şi şeful, care-a schimbat refrenul: VREM ÎN SECTORUL PUBLIC! VREM ÎN SECTORUL PUBLIC! Mă deranja oarecum lipsa ritmului... SUS SECTORUL PUBLIC era tras de păr... VREM ÎN CADRUL PUBLIC avea o cadenţă mai bună, dar în acelaşi timp era prea vag; iar SECTORUL PUBLIC se opunea PRIVATIZĂRII, avea o logică. Afară, vizitatorii se enervau. Se năpusteau spre intrare, strivindu-se de geamuri ca muştele, şi băteau cu pumnii, ţipând: *OPEN THE MUSEUM!* Locatelli, cu sticla de bere în mână, a răcnit: „LE SPARG FAŢA, ’TU-LE MUMA.” Atmosfera devenea din ce în ce mai ostilă. Vatout, sosit de urgenţă, a încercat o mediere: „Domnule Locatelli, vă vorbeşte şeful de serviciu. Vă rog să vă păstraţi sângele-rece. E vorba de contribuabili/[1]
Pe Locatelli îl durea-n fund. A escaladat baricada, care s-a dărâmat dintr-odată, şi s-a

năpustit afară vociferând, cu pumnul ridicat. Vatout şi un grup de grevişti l-au urmat îndeaproape. Mă uitam la Vatout, care asuda din plin, şi mă gândeam că n-aş face meseria lui pentru nimic în lume. Era mai bine să rămân simplu agent, să nu mă implic în toate porcăriile astea şi să muncesc, în afara muzeului, la construirea gloriei mele în rock'n-roll. Văzând că uşa se deschide, mulţi turişti au crezut că greva se terminase. Locatelli s-a trezit singur în faţa mulţimii inamice pe jumătate înnebunite de privarea de cultură din ultimele două ore. Un grup de japonezi l-a încercuit imediat. Slimane, care avea ciudata manie de a-şi lua o voce de răţoi când se enerva, s-a interpus curajos între japonezi şi eroul grevei: *You're welcome, gentlemeni Ali- gato!* Mac Mac! *Keep cool! It's a strike!* Mac Mac! *We fight for the public service! Aligato!* Mac Mac! Japonezii nu înţelegeau, tunau şi fulgerau: *OPEN THE MUSEUM! OPEN THE MUSEUM!* Locatelli părea să-şi fi revenit. Calm şi hotărât, s-a îndreptat spre cel care părea liderul grupului şi, cu un gest rapid, l-a apucat de cravată: „NU MĂ ENERVA SAU TE LINGI PE BOT DE SAKE!" Era prea de tot pentru Vatout, care l-a apucat de braţ şi a încercat să-l tragă înapoi. Dar Locatelli se agăţa de cravată, nici gând să

cedeze. Japonezul, roşu ca racul, făcea ochii mari de mirare şi scotea limba. Vatout făcea tot posibilul să-l liniştească pe nefericitul turist: *„It's a breakdown! This man is* no/în apele sale... Băga-mi-aş, cum dracu' se zice?" S-a întors spre Slimane, care, vezi doamne, era bilingv şi i-a răspuns cu vocea lui de răţoi: „Aăă, *this man is not în his waters."* O obeză în bermude făcea poze, imortalizând scena: Donald Duck deghizat în agent de contact sare în ajutorul unui prizonier japonez. Japonezului, care era serios *strangled,* oricum nu i-ar fi servit la nimic ca omul nostru să fie *în his waters',* grupul lui asista la scenă fără să zică pâs, probabil foarte surprins de ceremonia de primire atât de *typi- cally* franţuzească. Soluţia a găsit-o Guichard, şeful echipei G şi, de altfel, protejatul lui Vatout: a scos din buzunar briceagul cu care îşi făcea în fiecare după-amiază sendvişuri cu costiţă şi haţ! a tăiat funia viitorului spânzurat. „Bravo, Guichard, o să te am în vedere la evaluare..." Doi pompieri au înhăţat un Locatelli deodată copleşit, golit parcă după teribilul său *breakdown.* Bărbatul cu megafonul a profitat atunci de confuzia generală care domnea în faţa intrării ca să-şi anime trupa cu un nou slogan electrizant: UNITATE! UNITATE!" Greviştii i-au ţinut isonul: „DA DA DA!" De

data asta, nu mai conta rima, mergeau la sigur. Destabilizaţi, vizitatorii au făcut un pas înapoi. Agenţii de contact câştigau teren. Chiar şi japonezul cu cravata tăiată înţelegea că n-avea rost să insiste, partida era pierdută – şi încă pentru o bună bucată de vreme, căci muzeul se închidea timp de trei săptămâni. Chiar îmi plăceau grevele, dar nu într-atât încât să devin grevist şi să-mi pierd o parte din salariu. Am intrat astfel încă de la prima mea grevă în rândul *non greviştilor şi,* prin asta, în rândul *trădătorilor,* căci, dacă n-ar fi existat decât indivizi ca mine, am împinge şi azi vagoane prin muzee de la vârsta de cinci ani. Conflictele astea erau amuzante, dar nu mă priveau direct. Sincer, n-aveau decât să mă privatizeze, să mă vândă către Pepsi-Cola, Warner sau Bouygues, nici o problemă. N-aveau decât să mă naţionalizeze, să facă din muzeu colhoz sau gulag. Unitate, de acord, dar fără mine. Eram doar în trecere pe-acolo, în curând venituri substanţiale din drepturile de autor aveau să-mi umple buzunarele. Aşa că vă daţi seama şi singuri.

vJtimaţi colegi

După o mobilizare istorică exemplară am făcut mari progrese totul datorită mobilizării de care a-ţi dat dovadă cu eroism în ciuda intimidărilor din partea conducerii. Statutul nostru este întărit, cuceririle noastre cucerite cu efort rămân în vigoare şi chiar definitive respectiv lupta noastră n-a fost zadarnică. : . „Dar atenţie, să nu culcăm, pe-o ureche, şi să rămânem mai vigilenţi ca oricând.. Adimistraţia rvea acum să se răzbune pe a.cţiunea noastră legitimă punându-ne-n cârcă unui aşa zis deficit bugetar. Este scandalos dacă ne gândim la banii irosiţi pe mese, icre negre, etc, şi la sub efectivul cronic de care suferă personalul.

Nu

Nu ne vom lăsa intimidaţi Nu!

Cerem plata integrală a zilelor de grevă!

N-o să ne închidă gura!

Unitate! Solidaritate! Unitate, Să mergem umăr la umăr!

Ca să nu-i slăbim Vom înainta o petiţie împotriva cozii de la cantină: semna-ţi fără teamă, ORICE MIJLOC CONTEAZĂ!

În numele organizaţiei, delegatul.

Zn realitate, meseria de agent de contact îşi dădea duhul. Nu mai vădea nimeni vocaţie pentru ea, ca şi cum copiii agenţilor de contact ar fi refuzat să vadă în taţii lor un model. Ca şi cum nimeni n-ar fi crezut, la urma urmei, în contact. Per total, în meseria asta se infiltraseră până la os falşi agenţi.

Scenarişti, plasticieni, fotografi, comici, psihologi, etnologi, sociologi, filozofi... Cu toţii deghizaţi în agenţi de contact, însă numai din amuzament sau din greşeală. Nici eu nu eram o excepţie, în calitatea mea de viitor *guitar hero.* Mi-am informat rapid colegii despre ambiţiile mele chitaristice, ca să ştie de la bun început cu cine au de-a face: cu un star în devenire, care în curând o să-i părăsească pentru a face ravagii la festivalurile rock, şi nu cu un veritabil agent de contact care îşi face planuri de carieră, consultă permanent planificarea concursurilor şi învaţă regulile de securitate pe dinafară. A nu se confunda. Când eram întrebat ce meserie am, răspundeam chitarist, nu agent de contact. Şi precizam: chitarist electric, căci în nici un caz nu ciupeam o acustică la gura sobei, nu, mie îmi trebuiau un amplificator şi nişte pedale pentru efecte, başca o chitară care să urle la greu. îmi exersam deci profesiunea din lipsă de variante, până una alta. Şi, până una, făceam alta: contactam. Contactam familia asta umană căreia nu-i bănuisem existenţa înainte de a trece pe la Cachan, *vizitatorii,* nişte tâmpiţi care nu făceau deosebire între agenţii de contact adevăraţi şi cei falşi şi care nu vedeau că, uneori, în spatele &adge-ului de serviciu se ascundea inima unui artist menit să ajungă el însuşi, într-o bună zi,

exponat în muzeu. Odată cu succesul, m-aş apuca de guaşă, hobby-ul meu, şi aş mâzgăli nimicuri în stil psi- hedelic ca să-mi calmez nervii, să mă eliberez o vreme de notele stridente scoase din Gibson-ul meu cu grif dublu. *Interviu în* Guitare Hebdo, *număr special, Geniile chitarei:* „Spuneţi-mi, de exemplu, acuarelele acelea sângerii, nu cumva le faceţi ca să vă eliberaţi de notele stridente pe care le scoateţi cu atâta desăvârşire din Gibson-ul dumneavoastră cu grif dublu?" „Mă trageţi de limbă. Adică mi-am înghiţit limba. Nu. Îmi stătea pe limbă. Mă rog, ce vreau să spun: pictez ca să mă eliberez de note, într-o anumită măsură. Notele, înţelegeţi... Note-n sus, note-n jos... La un moment dat ţi se acreşte de note. Atunci îţi faci un *joint* ca lumea şi mâzgăleşti. Fără muzică, doar linişte. Marijuana şi o pensulă bună, ăsta-i leacul meu... Culoarea... Culoare, nu-i aşa, ceva ce muzica nu va avea niciodată..." O adevărată artă, să dai un interviu. O artă pe care, vor recunoaşte chiar şi detractorii mei, o stăpânesc la perfecţie.

l/n general, operele se ţineau la adăpost; nu însă şi vizitatorii, care tindeau mereu să lovească sub centură. Vizitatorii atacau prin surprindere, pe la spate. Duceau o luptă murdară. Se dădeau drept esteţi, drept prieteni ai artelor, dar noi, agenţii de contact, ştiam că în spatele măştii de om onest se ascundea cetăţeanul sufocat de taxe, alegătorul nemulţumit. *Contribuabilul.* Care nu ne făcea cadouri. Punea mâna pe opere doar ca să ne testeze viteza de reacţie. „Ia să văd eu dacă funcţionând pe care-l îngraş ca pe-o căpuşă prin impozitul pe venit îşi merită salariul de nabab...” Şi hop, contribuabilul îşi trântea mâna uriaşă şi lipicioasă pe statuia fără apărare. O singură replică posibilă, *politeţea-.* „Vă rog să vă îndepărtaţi de statuie, domnule, riscaţi să aduceţi stricăciuni acestei opere care face parte din patrimoniul omenirii. „ Şi iată-l pus la punct pe plătitorul nostru de taxe, care nu se aştepta la atâta fairplay. Existau şi pârâcioşi: „L-aţi văzut pe tipul ăla care a folosit bliţul?” La dracu’! Nu, nu-l văzusem: *NO FLASH*/Vizitatorii detestă să fie prinşi cu mâţa-n sac: „Fără nervi, domnule gardian, suntem într-un muzeu, ce Dumnezeu, să ne respectăm reciproc. .. Puţină politeţe n-a făcut rău nimănui, am impresia... Ce să fac dacă bliţul mi se

declanşează automat la umbră? E foarte prost iluminat muzeul dumneavoastră!” Şi uite, uite cum ne lăsam păcăliţi, în detrimentul tuturor tablourilor: doi vizitatori – pârâciosul şi pârâtul – duceau acasă o imagine deplorabilă despre meseria noastră, şi toată administraţia publică avea de suferit, căci contribuabilul generalizează totul de te-apucă groaza, e lucru ştiut. Ni se explicase totuşi, în timpul formării pentru contact, că nu trebuia în nici un caz să punem misiunea de securitate înaintea misiunii de primire. Şi uite-aşa te trezeşti cu o evaluare anuală la limită: *Agent competent, dar pune uneori misiunea de securitate înaintea celei de primire, esenţială într-un serviciu public care se respectă.*
Tâmpiţii ăştia de turişti habar n-au că bliţurile lor omoară capodoperele încetul cu încetul. Că lumina bliţurilor deteriorează culorile mai încet, dar şi mai sigur decât o baie de acid. Habar n-au nici că mâinile lor, chiar perfect curate, transportă substanţe organice care, prin contact repetat, distrug capodoperele inestimabile. Noi, agenţii de contact, ştiam toate astea. Noi, Căştile albastre ale culturii. Trecuserăm prin concursuri foarte grele. Urmaserăm stagii. Făcuserăm greve. Ştiam că, dacă reperam o zgârietură pe un tablou, trebuia să o semnalăm pe loc şefului de

echipă şi să completăm un buletin de anomalie. Şeful de echipă era unul cam ca Guichard, agent de contact care nu mai contactează publicul, ci agenţii. Guichard petrecuse zece ani în sălile muzeului înainte de a fi promovat. Zece ani în care-i suportase pe vizitatori, cu sarcasmele şi întrebările lor tâmpite. *Unde e toaleta, domnu'?* Acum se ocupa de băieţi ca mine. Mă evalua la sfârşitul anului, mă întreba dacă eram grevist în caz de grevă şi refuza să-mi dea zi liberă dacă se confrunta cu subefectiv. Mă şi certa când stăteam în pauză mai mult decât aveam voie. Asta însemna să fii şef. Să fii şef mare,'ca Vatout, era acelaşi lucru, doar că aveai propriul tău birou şi mergeai la şedinţe cu Emma Pcel. Unjob cam nepotrivit pentru un chitarist rock, una peste alta.

Cvii ocazia percheziţiei de la intrare, erau colegi care descopereau tot felul de chestii în genţile doamnelor. O groază de chestii. Prezervative, vibratoare, bile de gheişă, castraveţi, dovlecei... Eu personal nu avusesem niciodată privilegiul unei asemenea descoperiri, genţile mele de damă erau pline de obiecte atât de scabroase pe cât pot fi cutiile de aspirină şi batistele de hârtie. Parcă vizitatoarele cele mai libertine aveau nişte antene care le orientau către colegii cei mai obsedaţi, nu alta. Colegi care, nemulţumindu-se doar cu deschisul genţilor, se vedeau pe deasupra invitaţi să le şi potolească setea de sex putorilor în călduri. După unii agenţi, numărul paraşutelor care-şi fac veacul în muzeu e halucinant – ajunge să ridici privirea când iau scara rulantă ca să te bucuri de spectacol. Un permanent număr de striptease. Paraşutele nesătule adoră să stea cu fundu-n sus, gata de acţiune. Şi s-o facă îhtr-un muzeu. *Yes,* inside *the museum.* Sunt o mulţime de unghere unde poţi s-o faci. Homere îmi arătase adeseori uşa unei camere tehnice unde şi-o trăsese cu două americance. Cu amândouă deodată: trecea de la o păsărică la alta, pe rând. Gagicile erau duse cu capul, nimfomane şi superbune. Ţipaseră atât de tare, încât declanşaseră alarmele. Mă

întrebam dacă nu cumva Homere, urmând exemplul altor colegi specializaţi în vizitatoare nimfomane, se dădea mare. Avea uneori izbucniri de delir, când aiura la greu. De exemplu, susţinea cu încăpăţânare că alunele caju au proprietăţi afrodiziace foarte puternice. Devora uneori câteva pungi de caju înainte de-a trece la acţiune (spre marea uimire, ne putem închipui, a nenumăratelor sale cuceriri). îmi ţinuse o altă predică surprinzătoare despre inteligenţa omului negru, superioară inteligenţei omului alb datorită dimensiunii creierului său. Creierul negrilor e mai mare decât creierul albilor, deci inteligenţa lor este superioară. Nelson Mandela, de exemplu, are creierul cât un dovleac, de-aia a luat Premiul Nobel. Asta-i explicaţia. În privinţa vizitatoarelor, Homere era de neclintit: cele care veneau singure aveau *toate* fantasma de a se lăsa călărite într-un muzeu – de către un agent de contact, dacă se poate, mai ales dacă posedă un creier mare şi e dopat cu alune caju. La mine, ciudat, nu se dădea nici o vizitatoare. Un zâmbet vag din când în când şi nimic mai mult. Homere avea avantajul că semăna cu Cassius Clay, ceea ce le deruta, poate, pe doamne... într-o seară a fost reperată în muzeu o starletă de filme porno. Dezastru

pentru securitatea persoanelor şi a bunurilor, căci aproape toţi agenţii de contact de sex bărbătesc şi-au părăsit zonele ca să vadă fenomenul mai îndeaproape. Actriţa n-ar fi putut fi în nici un caz afectată de subefectiv, nu fusese probabil niciodată atât de strict supravegheată. M-am dus să mă uit şi eu cu Trevise, ieşit special din vestiar ca să-şi clătească ochii. Am reperat-o în zona 41, în faţa unui tablou care înfăţişa – ca din întâmplare – nişte femei goale. Trevise mi-a făcut cu ochiul. Am dat din cap murmurând: „Mă rog.” Trevise mi-a răspuns scărpinându-şi bărbia: „Eşti culmea/ Deodată, nu mai eram singuri. Bouin şi Locatelli se postaseră la câţiva metri de starletă. Cu mâinile în buzunare, îşi ascunseseră Z»adge-urile şi se făceau că admiră operele, încercând în mod evident să se dea drept turişti... Turişti care se îmbrăcau amândoi de la acelaşi croitor, bine-cunoscut pentru cro- ielile de duzină şi culorile demodate. Agasată, actriţa arunca din când în când câte o privire încruntată spre cei doi, pe care îi luase probabil drept nişte cercetaşi libidinoşi care de jumătate de oră se ţineau de fundul ei. Fund care, în paranteză fie spus, era strâns în nişte pantaloni de piele mulaţi. Starleta XXX se uita, în pantalonii ei de piele mulaţi, la un tablou cu femei goale

tolănite languros pe o canapea. „Cald”, a şoptit Trevise.
Fierbinte, într-adevăr. Ce dracu’ s-ar fi putut întâmpla? S-a întâmplat ca şefa de personal, neprevăzută în scenariu, să-şi facă o intrare nu tocmai discretă în încăpere. Ii puteai citi gândurile: „Ia te uită, patru agenţi de contact într-o sală în care de obicei nu prinzi nici unul. Tâmpiţii ăştia par să se ţină după biata fată... Am luat la cunoştinţă. „ Mi-a aruncat o privire furioasă şi şi-a continuat drumul. Actriţa a profitat de ocazie şi s-a luat după ea, lăsându-ne pe toţi patru cu fundu-n baltă. Starleta XXX nu a întârziat mult în muzeu, poate că venise doar să vadă tabloul cu femei goale, ca să se pregătească în vederea vreunui viitor rol. Nimeni, nici măcar Homere, nu îndrăznise s-o abordeze – este, evident, un pic jenant să-i spui unei asemenea vedete că i-ai văzut toate filmele... Starleta şi-a păstrat hainele pe ea pe tot parcursul vizitei, iar pielea neagră nu i s-a dezlipit de posterior. Nu s-a masturbat prin toalete lăsând uşa deschisă şi nici n-a luat-o sus de la vreunul dintre noi. „Nu-i cine ştie ce, e supraestimată", a conchis Matarabar, după care s-a întors la grilele lui de loto.

l/otul a fost cât pe ce să se prăbuşească din nou în octombrie ’88. Jobul meu, dar şi jobul tuturor celorlalţi, şi chiar ceilalţi cu

totul. Din cauza Bursei. Nu puteai să deschizi un ziar sau să dai drumul la televizor fără să-ţi pice ochii pe aceeaşi ştire: crahul bursier de azi era cu mult mai grav decât cel din 1929. Curând va trebui să ne plătim bucăţile de jambon cu un pumn de bani şi doar un discipol al lui Hitler ar mai putea să facă ordine în debandada asta. Atunci când Bursa se prăbuşeşte, totul pică, ne tocau la cap economiştii. Aşa că picam şi noi, ne prăbuşeam în scaune, nu completam decât pe jumătate buletinele de anomalie, căci numai la asta nu ne stătea mintea. Depresia ne măcina pe toţi, până şi vizitatorii bombăneau nemulţumiţi. În sala unde ne petreceam pauzele nu mai era atmosfera de satisfacţie a muncii bine făcute, ci de dezbateri între experţi, a căror gravitate l-ar fi uimit chiar şi pe directorul însuşi, care, în general, îi lua pe agenţii de contact drept o adunătură de neciopliţi.

BOUIN: Ai văzut? daungionsul a scăzut cu 95 de puncte într-o singură şedinţă...

TREVISE: 95 de puncte!

SLIMANE: Cracul ăsta e mai nasol ca ăla din ’29. Clar.

BOUIN: Fugi de-aici, nu se compară....

HOMERE: Bine, în ’29 nu era povestea asta cu economia reală şi economia virtuală, da’ nu văd de ce nu putem compara un crah cu altul. Mai ales aşa mare.

LOCATELLI: Nebunia e că trăim într-o lume în care doar apeşi pe-un buton şi ai câştigat milioane...

BOUIN: Şi asta, pe spinarea bieţilor oameni.

LOCATELLI: Zicea dimineaţă la ştiri că la Paris indiciile au scăzut cu 10%.

SLIMANE: Păi nu se compară 95% cât a scăzut Dau’n jos.

BOUIN: Ca să nu mai vorbim de CAC.

TREVISE: Poate că n-ar fi rău să cumpărăm acum ceva acţiuni.

SLIMANE: N’avea tu grijă, barosanii au dosit totul în Elveţia, şi încă în lingouri.

LOCATELLI: Regii petrolului & Co. Ce porcărie.

HOMERE: Crac-necrac, eu aş hali ceva. Pa

şi pu la toţi.

Apoi Bursa a încetat să se joace de-a criza din ’29. în răstimp de-o săptămână, trecuserăm de la catastrofa planetară la o nimica toată. Lumea mergea ca muzeul nostru, se temea de ce era mai rău, însă ce era mai rău era rezervat mereu viitorului îndepărtat.

/Orologiul. Ceasul. Limbile. Orele. Minutele. Secundele. Timpul. încetineala teribilă a timpului care nu trece.

Stagiul de contact trecuse asta sub tăcere. Totul era făcut ca să mascheze realitatea, trupa nu trebuia demoralizată. Duşmanul nostru nu era vizitatorul prost-crescut, nici incendiile, nici atentatele. Duşmanul nostru de moarte era timpul. Vidul infinit care se profila la orizont la începutul fiecărei zile. Momentele atât de deprimante când erai nevoit să constaţi că ai lăsat în urmă de-abia un sfert din timpul de muncă zilnic, iar restul lui, inexorabil, se întindea-n faţă... Am descoperit rapid că pauzele, contrar opiniei generale, nu erau făcute pentru odihnă, căci nimeni nu obosea. Erau făcute pentru jalonarea timpului. Ca să-ţi deschidă perspective. Aşteptai pauza unu, apoi pauza doi, apoi prânzul, apoi pauza trei, apoi începutul evacuării vizitatorilor, apoi închiderea. La şase seara coborai în vestiar, fericit că ai câştigat şi de data asta, deşi conştient că mâine timpul o să treacă şi mai greu.

«Jap te etaje fără ascensor. Da, încă există aşa ceva în Parisul secolului XX. Locuiam la etajul şapte, într-o clădire fără ascensor. De la al doilea etaj începeai să cedezi, mai ales dacă

te apucai să te gândeşti că mai erau încă cinci pe care trebuia să te târăşti... Şi pungile. Miile de pungi care îţi taie mâinile şi îţi smulg braţele din umeri. E incredibil ce de pungi cari într-o viaţă de om – şi mai ales într-o viaţă fără ascensor. Şi tot incredibil e cât de grea poate fi o pungă începând cu etajul doi. Aveam impresia că în nouă cazuri din zece trudeam vreme de şapte etaje, câte erau, cu o pungă în mână, cu cel puţin o pungă, căci de cele mai multe ori aveam ambele mâini ocupate. De nenorocitele de pungi. Ce dracu' puteam să tot car sus? Ce puneam în pungile alea de cinşpe kile fiecare? Carrefour, Auchan, Monoprix, Fnac, Ikea, La Fourmi, Virgin, Darty... Mafia celor- care-ţi-umplu-sacoşele. Cică sunt unii care colecţionează pungi – nu pungi de cadou, ci pungi de plastic. Fiecare cu păsărică lui. Eu colec-ţionam etaje. în zilele bune, suportam douăzeci

şi opt la urcat. Nici coborâtul a şapte etaje nu-i floare la ureche, din contră. Intr-o seară, am ratat o treaptă şi m-am trezit răsturnat pe jos, cu tot gunoiul din ajun împrăştiat înjur… Tipa de la cinci se întorcea acasă – cum altfel? – exact atunci; a făcut o mutră dezgustată la vederea cutiilor de bere burduşite cu mucuri de ţigară care se rostogoleau pe scări. Inutil să mai spun că tipa de la cinci, bună rău, îmi anima adeseori fanteziile erotice. „Scuzaţi-mă, domnule vecin, că vă deranjez la miezul nopţii îmbrăcată doar în chiloţeii ăştia leopard, dar aţi putea, vă rog, să-mi împrumutaţi un cuţit de cartofi? Am de curăţat trei kilograme de cartofi şi nici o ustensilă potrivită…” Spre deosebire de vecina cea frumoasă, eu locuiam în partea nasoală, din spate, a clădirii, care dădea spre curtea interioară şi avea vedere spre clinica de vizavi. Garsoniera mea avea douăzeci şi patru de metri pătraţi, se pare că n-aveam de ce să mă plâng. E adevărat că faţă de Bouin, care locuia într-o cămăruţă din fundul arondis- mentului 18, eu stăteam în lux. Un lux compromis de clinica de vizavi. Că această clinică îmi strica priveliştea e puţin spus; nu-mi făcea nici o plăcere să trag cu ochiul la muribunzii ciuruiţi de tuburi de plastic. De cele mai multe ori, trăgeam jaluzelele de

teamă să n-aibă vreunul o recidivă la vederea trupului meu atletic. în orice caz, garsoniera asta era orientată spre nord şi numai lumina electrică îi dădea puţină culoare. Azuriu. O zugrăvisem toată azuriu de cum mă instalasem; o zugrăvisem prost, de altfel, căci nu mă încumetasem să aplic de-atunci al doilea strat. Cum nu eram tocmai regele astupării crăpăturilor, mă trezisem cu aproape toate înapoi pe pereţi, mai mari ca înainte, deşi le acoperisem în repetate rânduri cu chit la tub. Un chit care lăsa pete maro, nu se usca niciodată şi-n plus nu astupa nimic: iată ce se găseşte în comerţ. Iar azuriul era mai degrabă cenuşiu. Plumburiu, i-aş fi zis dac-aş fi fost director de marketing la Ripolin Vopsele şi Uleiuri. Garsoniera mea avea tot confortul modern. O saltea, o minicanapea prin care ieşeau din loc în loc arcuri năstruşnice, care ţâşneau când te aşteptai mai puţin, un cufăr de lemn revopsit în roşu pe post de măsuţă, un birou din 1930 (în fine, cel puţin vândut ca atare), un frigider mic, o plită electrică şi un cuptor care respingea cu încăpăţânare orice tentativă de curăţare. Un televizor, un video şi un casetofon cu care să-mi omor nenumăratele zile libere date unui agent de contact. Asta era tot. Şi, bineînţeles, chitara şi amplificatorul. Un amplificator

micuţ, prea mare totuşi pentru vecinul de jos, care îmi bătea cu mătura-n tavan de cum dădeam volumul mai tare de nivelul 5. Şi când te gândeşti că înainte stăteam doi în garsoniera asta. Problema principală era să-mi găsesc un loc atunci când ea voia să lucreze. Singurul loc era afară. Ea se aşeza la biroul din 1930 ca să scrie scenarii, în timp ce eu ieşeam să dau o tură, neavând cum să cânt la chitară. De când locuiam în Paris, i se făcuse lehamite de chitara mea; poate fiindcă perioada mea Hendrix coincisese cu mutarea noastră în Capitală şi, ca să mă apropii de *sound-ul* noului meu idol, îmi făcusem cadou o pedală de efecte care transforma notele scoase de Gibson-ul meu (la alegere) ori în vâjâit de fierăstrău electric, ori în urlete de sirenă ca înainte de bombardament. Aşa că nu cântam decât când nu era ea acasă, iar când era, ieşeam. Mergeam la cumpărături. Colecţia de discuri mi s-a mărit în perioada aia, care, inevitabil, n-a durat o veşnicie. Şase luni. După şase luni m-a anunţat că are nevoie de un birou în oraş. Un birou unde să poată lucra, dar şi dormi în cazul în care termină mai târziu. Biroul, de altfel, îl şi găsise, picase la ţanc: un coleg de şcoală putea să-i subînchirieze o garsonieră pe o nimica toată. O garsonieră mică şi cochetă, cu ascensor şi

vedere la Parcul Luxem- bourg, nu la clinica de vizavi. Venea acasă atât de rar, încât ai fi zis că se spetea muncind. Apoi, de-atâta muncă, a ajuns să nu mai vină deloc. Eram nedumerit, căci ea era parte din motivul pentru care mă mutasem acolo. Plecasem din provincia mea după ea ca un căţeluş încântat să meargă în vacanţă, şi uite că mă lăsa de izbelişte,
exact ca pe un căţeluş într-o parcare pe auto- stradă. Mă trezisem singur la etajul şapte, fără ascensor, paznic de muzeu. Nu tocmai visul pe care-l aveam când închiriasem o camionetă ca să fugim spre Oraşul Luminilor, cu biroul nostru din 1930 şi cu canapeaua noastră ca vai de lume. Christelle fusese admisă la o şcoală de film din Paris, iar viitorul îi promitea o viaţă în lumina reflectoarelor, presărată cu premii la Cannes. La început a fost chiar amuzant, colegele ei de şcoală erau un gen pe care nu-l mai întâlnisem: genul studentelor la film. Toate purtau blugi, fumau Camei şi beau de stingeau. Christelle a început să frecventeze bistrourile din Paris, unde se întâlnea cu colegele ei ca să trudească, adică să spo- rovăiască ore întregi ingurgitând bere după bere şi fumând ţigară după ţigară. Eu, pe de altă parte, învăţam. Mă duceam des la

cinema, ca să nu rămân în urma cineastei mele preferate. Viaţa asta culturală intensă a durat o vreme, exact până în momentul în care mi-am descoperit brusc vocaţia de paznic de muzeu. „Ştiu că avem nevoie de bani, dar puteai şi tu să alegi ceva mai interesant, nu?” Degeaba mă cunoştea Christelle de când livram pateuri, irezistibila mea ascensiune socială o lăsa rece – de la pateuri la contact, făcusem totuşi un salt înainte, ce mama dracului. Muierile sunt mereu nemulţumite, ăsta-i adevărul. Nu-i spusesem de epopeea mea de la Cachan decât după ce trecusem de proba orală şi zarurile fuseseră aruncate, ştiind că altfel m-ar fi descurajat cu una dintre replicile ei înţepătoare: „Ştiu că avem nevoie de bani, dar puteai şi tu să alegi ceva mai interesant, nu?” Din ziua în care am intrat în muzeu, nimic nu a mai fost la fel. Cinefila mea a clacat, poate din cauza noilor mei colegi, ale căror gusturi le-ar fi exasperat pe Christelle şi pe amicele ei în blugi. Şi mai era şi garsoniera aia din Parcul Luxembourg. Interminabila muncă nocturnă. Cu cât se lărgea cercul ei de prieteni, cu atât se restrângea al meu. Mi-a devenit aproape imposibil s-o mai însoţesc la proiecţii pi ivate, premiere sau simple cocktailuri, căci mă simţeam foarte izolat ca agent de contact ce eram, în mijlocul

furnicarului ăluia de cineaşti, operatori şefi, scenarişti, ingineri de sunet, actori etc. Am primit lovitura de graţie în seara când s-au proiectat filmele realizate de studenţi la sfârşitul primului an de şcoală. N-ai zice, dar sub numele de „scurtmetraj" se ascund uneori filme care pot părea extrem de *lungi.* Filmul care deschidea sesiunea bătea toate recordurile, ar fi putut de departe să ia Oscarul pentru cel mai lung scurtmetraj din istoria cinematografiei. La zece minute după generic, începusem să mă gândesc la noul disc al lui Iggy Pop, care mă aştepta acasă. Iggy aştepta acasă, iar în tot acest timp eu stăteam pe scaun în întuneric, înconjurat de amice ale regizorului. Oroare. Cum nimeni nu i se plânsese proiecţionistului, mă întrebam dacă eram victima unei iluzii optice sau filmul chiar se desfăşura cu încetinitorul, la cererea autorului, într-o cameră de serviciu, un băiat şi-o fată se plângeau înfulecând cârnaţi. Asta era tot scenariul. Faţă-n faţă, cei doi actori aveau nişte mutre de înmormântare. Atâta tot. Cuplul lor trăgea să moară, oamenii cedaseră în faţa banilor, arta murise. Şi, din când în când, o îmbucătură de cârnat. Era aşa de plictisitor, încât îmi fixasem atenţia asupra cârnatului, care avea fără îndoială cel mai bun rol din film. Număram îmbucăturile cum

numeri oile la culcare. O jumătate de oră de cârnăţăreală, după care am cedat şi am ieşit deodată, în oprobriul general... Discul lui Iggy Pop s-a dovedit şi mai bun decât mă aşteptam, în orice caz mi-a produs multă plăcere. Christelle l-a detestat de la bun început; îl dădea mai încet de cum îl puneam. Iggy Pop ascultat încet îşi pierde din farmec. De atunci am început să ascult discurile cu căşti. Singur cu opera. Singur, pur şi simplu. În fiecare dimineaţă mă trezeam şi constatam că, din nou, Christelle îşi petrecuse noaptea în biroul de lângă Parcul Luxembourg. La urma urmei, rezistase totuşi şase luni în douăzeci şi patru de metri pătraţi, la etajul şapte şi fără ascensor. Destul. Ceva îmi spunea că mai aveam să petrec mult timp acolo.

Wupont, punkerul, a fost cel care m-a iniţiat. Camerele tehnice nu doar primeau americance frumoase, ci şi găzduiau, din când în când, alte ceremonii secrete. Stătusem toată dimineaţa cu Dupont în zona 80 ter. O dimineaţă care trecuse cu repeziciune, căci fusese dedicată ierarhizării celor mai buni chitarişti din lume. Ca punker, Dupont nu suporta decât chitariştii ritmici, căci dispreţuia solourile de chitară, vestigii din vremea hipioţilor şi a altor boemi. Dupont împărţea lumea în hipioţi şi punkeri, hipioţii fiind, în mod inevitabil, majoritari – numai la muzeu găseai un singur punker între mai bine de o sută de agenţi de contact. Muzeul era în mod evident populat de hipioţi, care ascultau doar şansonete franceze învechite sau, ca mine, babaci demodaţi ori morţi. Nu-i scutea decât pe şefa de personal, care avea, după el, un suflet de punkeriţă bine ascuns sub o pojghiţă de trufie, şi pe Trevise, a cărui pretinsă mizantropie nu era altceva decât o *punk attitude,* un *No Fun* aruncat în ochii lumii din rezervele muzeului, unde nimeni nu-l înţelegea. Dupont ştia multe despre Trevise: „N-ai zice, dar închipuie-ţi că omu' trage pe nas vagoane întregi de cocaină!” Un Trevise dependent de cocaină mi se părea la fel de credibil ca un Bouin absolvent de Ecole

Polytechnique, dar Dupont părea sigur pe el. „El e furnizorul meu”, mi-a mărturisit. Tăceam, stupefiat. Dupont a continuat, pe un ton detaşat, aproape nevinovat: „Dacă vrei să încerci, am una supertare.” Tăceam în continuare, pur şi simplu pentru că nu ştiam ce să-i răspund. Dupont m-a luat pe după umeri: „Scuze, moşule, credeam că eşti obişnuit!…” Mă lua la mişto. Mă privea, probabil, ca pe ultimul hipiot: Un *mic joinl din* când în când, pe muzica lui Neil Young, câteva pahare de vin roşu, însă niciodată droguri tari… Trebuia să-mi salvez onoarea: „Bleah… sunt cam sătul de cocaină acum. Mi-e de-ajuns un *jointsmx* câteva pahare de vin. Am tras prea multă, cred, tre’ să fac o pauză.” Halal rocker, trebuie că-şi spunea Dupont. Jimi Hendrix nu s-ar fi lăsat rugat să accepte o asemenea propunere. Dar eu nu eram Jimi Hendrix şi, în orice caz, Jimi Hendrix n-ar fi acceptat să trudească nici măcar o oră în porcăria asta de muzeu. Dupont n-a renunţat: „Hai, nu face pe nevinovatul, doar n-o să refuzi nişte columbiană de calitate superioară! Jimi Hendrix n-ar fi zis nu, fii sigur!…” OK. Nu mă ducea el pe mine, punkerul ăsta ca vai de el. Ştiam că o supradoză de cocaină îmi putea declanşa o criză cardiacă, dar ştiam şi că fenomenul era

rar, foarte rar. Am acceptat oferta, contând pe soliditatea unei inimi care îşi cruţa eforturile de când posesorul ei exercita meseria de agent de contact. La pauză, Dupont m-a dus la al doilea subsol. L-am urmat, prefăcându-mă perfect relaxat, de parcă aveam să trag liniuţa ca şi cum aş fi înghiţit o cafea cu zahăr, când de fapt tremuram ca o frunză sau, mai bine zis, ca o piftie. Criza cardiacă avea, poate, să-mi preceadă supradoza, culmea. Am traversat un fel de centrală plină de ţevi care picurau, iar Dupont a deschis o uşă împodobită cu o tigvă drăgălaşă în stilul punk, cu menţiunea „Intrarea oprită". Camera, ai cărei pereţi erau acoperi ţi de tablouri electrice, era destul de mare, mobilată cu o masă şi patru scaune. „Trevise mi-a arătat cămăruţa asta, suntem chiar lângă rezerva cu obiecte preţioase."

Dupont a deschis o punguţă de hârtie, plină cu o pulbere albă care semăna cu zahărul pudră. A vărsat o parte pe masă, apoi a început să modeleze două linii lungi şi subţiri cu *hadge-ul* său – „şine", aşa le spunea. Pe prima a inhalat-o pe nara dreaptă, cu ajutorul unei bancnote rulate de o sută de franci. Judecând după moaca făcută imediat după priză, drogul ăsta chiar merita: roşu-n obraji, era ca un copilaş triumfător după ce

făcuse o mare năzbâtie. Am luat bancnota şi i-am copiat gestul, inhalând pudra dintr-odată. Inima îmi bătea mai tare ca niciodată, palmele mi se umeziseră. Drogul mi-a penetrat canalul nazal şi aproape instantaneu un gust amar, ca de medicament de tuse, mi-a invadat gâtul. Apoi, nimic. Ba da, alt gust, sau mai degrabă alt miros, de data asta de acetonă. OK, gata, am făcut-o. Mi-am luat discret pulsul, ca să constat cu uşurare că nu murisem. Uf. O să-i pot povesti lui Christelle ultimele isprăvi. *Ştii, nu trebuie să crezi că, doar pentru că lucrez intr-un muzeu, mi-am pierdut sufletul de rebel. Exersez din ce în ce mai mult la chitară şi trag cocaină.* Christelle ar face cu siguranţă pe indiferenta, însă în sinea ei şi-ar spune destule. *Săracul, o s-ajungă vai de capul lui. Işi închipuie, probabil, că drogul o să-i dea talentul pe care nu l-a avut niciodată.* Dupont a pregătit şi tura a doua. „Nu-i rău, nu?” Fără să vreau să-mi jignesc gazda, cocaina e un drog supraestimat. Nu simţeam nimic, în afară de o uşoară nervozitate. O uşoară euforie, ca s-o spun mai frumos. O limbă împleticită şi o gură mai flecară ca de obicei, doar atât. Să fim sinceri: nu-ţi lua piuitul. Iţi lua ochii, să zicem. I-am răspuns: „Piu piu piu. Asta-i comentariul meu.” Chiar atunci cineva a bătut la uşă. M-am uitat la Dupont cu ochii

măriţi de groază. Dacă era şefa de personal? „Sunt eu, Pascale, deschide uşa.” Pascale Fabert! Suplinitoarea noastră cea şic!... Ultima persoană de la care m-aş fi aşteptat să participe la genul ăsta de agape... Am descoperit în ziua aia o cu totul altă Pascale, cu un surâs simpatic şi mai ales cu o pereche de sâni de primă mână; o ţipă amuzantă, fană The Doors, la fel ca iubita mea. O ţipă surprinzătoare, pe care Dupont o numea *cocainowoman.* Am tras pe nas cu zel, a fost o pauză simpatică, o pauză care a durat mult peste jumătatea de oră oficială. Pascale a luat cu ea o doză, făcându-i cu ochiul lui Dupont: „Plata, ca de obi- cei?” „Ca de obicei, onorabilă doamnă!” i-a răspuns Dupont cu un aer complice.

Sfârşitul după-amiezii a semănat, în sălile muzeului, cu un vis plăcut. Chiar şi operele mi se păreau simpatice. Chiar şi Slimane mi s-a părut băiat bun. Pluteam pe un nor, guraliv ca o gaiţă, uimitor de strălucitor în raţionamentele mele, căci raţionam din plin şi la capacitate maximă. Pascale Fabert mă găsea, mi-a spus după un timp, mai puţin dobitoc decât mă crezuse la început. Drogul ăsta nu-ţi lua piuitul, dar avea un mic efect. La închidere, l-am întrebat pe Guichard dacă totuşi albumul alb Beatles nu era culmea

indispensabilă a istoriei rockului. Mi-a răspuns că avea albumul dublu *live* Starmania, dar nu era alb. Mov sau albastru, nu prea mai ştia. Guichard era, cum bănuiam, de altfel, un hipiot incorigibil.

Seara, acasă, m-a apucat depresia. Drogurile nu erau de mine. Mă durea ţeasta, ceea ce nu mă împiedica să consum bere după bere. Imposibil să scot un sunet interesant din Gibson-ul meu. Am încercat să compun cuvintele unui cântec, însă inspiraţia mă părăsise. Mă învârteam în jurul refrenului: *Azi băieţandru eşti,/ Mâine bărbat te numeşti! Da.* Mă învârteam în jurul refrenului. Fără nici o competenţă. Penibil. Mă gândeam la ţâţele lui Pascale, între care mi-aş fi dorit să mă refugiez în momentul ăla. Să le sug ca un bebeluş. Mă gândeam la Christelle, care îmi făcuse atâta rău abandonându-mă ca pe un câine. Christelle nu se îndoise niciodată câtuşi de puţin de talentul ei. Nici nu se punea problema. înainta hotărâtă şi îşi făcea loc cu coatele. Christelle îmi trântise uşa-n nas când îi spusesem, în timpul unei certe, că e mai uşor să-ţi pui ochiul în spatele obiectivului decât să reuşeşti să scoţi dintr-un Stratocaster soloul din *Voodoo Chile.* Nu-şi dădea seama că bucata aia e groaznic de grea. Nu-şi dădea seama de mare lucru

oricum şi nu vedea aproape nimic din ce se întâmpla în jurul ei, atât de concentrată era pe propriul buric, pe care-l filma întruna.

M-am culcat rumegând toate gândurile astea triste. Venea Crăciunul, perioadă propice amărăciunii. Aproape un an de muzeu... gând propice amărăciunii. Un singur lucru pozitiv mă ajuta să fac faţă şi, cum spunea Locatelli, să *relativizez:* cel puţin nu aveam să mă scufund în cocainomanie. Slavă Domnului, nu am profilul unui *junky.* Norocul meu, îmi dădeam seama perfect. Asta mai lipsea, să combin dependenţa de cocaină cu supravegherea muzeelor naţionale!... Prea mult pentru un singur om. Hai că nu era totul pierdut. Trebuia să *pozitivez,* cum spunea Locatelli.

1989

Acrind rădăcini. Parcă-aş fi înrădăcinat în muzeul ăsta. Nimic nu mă poate face să mă mişc. Dacă un vizitator îmi adresează vreun cuvânt, ridic uşor capul şi-i dau de înţeles că mă deranjează în plină meditaţie. Veceurile sau ieşirea, numai asta îi interesează. Regula spune să ne ridicăm când vizitatorii ni se adresează. Nu mai am chef să mă ridic, nici să vorbesc cu nimeni, nici să aplic vreo regulă idioată. Sufăr, ca mulţi alţii, fiindcă nu mai am aproape deloc cocainã. În curând n-o să mai am DELOC COCAINĂ. Nimic, zero barat. Ce-o să se aleagă de mine când o să-mi termin rezerva? îmi amintesc că la începutul anului un gram îmi ajungea o săptămână. Cât de departe sunt vremurile alea! E deja vară, perioadă în care zilele sunt atât de îngrozitor de lungi, încât un gram, de cele mai multe ori, nu-ţi ajunge nici până la asfinţit. în afară de Trevise, nu cunosc nici un *dealer.* Poate-ar trebui să dau un anunţ codificat la ziar: „Dl Nas o caută pe dra Coca, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...” Trevise se cacă pe el în ultimul timp. E victima unei recidive de paranoia acută, de-abia dacă te poţi apropia de el. E convins că o bandă de peruani vrea să-i ia gâtul din cauza unui *deal* eşuat. Să recunoaştem că rezervele muzeului seamănă cu un tripou, de ceva timp te intersectezi

acolo cu tot felul de moace suspecte care vând sau cumpără ceva – ceva care se inhalează cu însufleţire... O dâră de praf, asta-i imaginea cea mai bună: o dâră de praf s-a răspândit în muzeu, iar în ritmul ăsta o să ajungă să arunce în aer tot efectivul din serviciul de contact. Cocainomania face ravagii în rândul agenţilor, îţi dai seama după fomăielile care ajung să acopere vorbăria conferenţiarilor. Trevise a transformat rezervele într-un supermarket în care găseşti de toate, de la produsele cele mai rare la produsele de cea mai proastă calitate; de la cocaina columbiană extrapură la amestecul cu stricnină *made în* Aubervilliers. Problema e că se pare că proviziile scad. Trevise, de când cu răfuielile lui cu peruanii, raţionează dozele la un gram săptămânal de om. Ne căznim să ne lipsim de cocaină în timpul lucrului şi dintr-odată totul se resimte în atmosferă. Pluteşte o stare de deprimare. îi reperezi imediat pe agenţii cei mai dependenţi, care scrâşnesc din dinţi, tremură, sunt iritaţi pe nări şi au nervii în pioneze. Agenţii ăştia nu-şi mai dau osteneala să facă ronduri şi redescoperă virtuţile scaunului. Scaunul' I ’răiască scaunele noastre dragi! Scaunul este instrumentul de lucru cel mai trebuincios meseriei noastre. Scaunul e sfânt. Nu vă

atingeţi de scaunele noastre – căci sunt scaunele *noastre,* ale personalului, care trebuie distinse de banchetele destinate vizitatorilor, interzise agenţilor. într-o dimineaţă, Philippon a surprins o turistă aşezată pe scaunul pe care-l eliberase pentru un scurt moment dus-întors la toaletă. Reacţia a fost pe măsura afrontului: „Ridicaţi-vă de acolo", a făcut el pe un ton glacial. Doamna a bălmăjit: „Sunt obosită, domnule." Philippon nu s-a pierdut: „Este scaunul MEU, doamnă. Aşa că ridicaţi-vă. Şi mai rapid." Mă simţeam cam prost, însă, cunoscându-l pe Philippon, găseam că e preferabil să nu intervin, în caz că făcea o criză cardiacă. Mi-am păstrat sângele-rece, cum ne învăţaseră la formare, pre- făcându-mă că nu înţelegeam vorbele colegului meu. Vorbe care, din cauza turistei ăleia obtuze, deveniseră nu tocmai politicoase: „E SCAUNUL *MEUl* VALEA!" Ordinul a fost terminat cu un fornăit îngrozitor. Doamna, ca speriată de-o sălbăticiune, a eliberat locul fără comentarii. Da' ce, nu poate să se-aşeze pe banchetele vizitatorilor, vaca? Ăştia se cred acasă în muzeul nostru, văd un scaun şi-l confiscă rapid, fără nici o jenă. îmi pun eu curul pe scaunele lor? Mă duc eu la ei acasă să mă tolănesc pe canapeaua din sufragerie? Philippon a tunat

şi-a fulgerat aşa toată după-amiaza, şi chiar a refuzat să iasă-n pauză, de teamă să nu i se fure iar scaunul. E-ade- vărat că scaunele noastre de contact nu-s de colea. Făcute la comandă, în acelaşi timp confortabile şi moderne. Ne-au fost prezentate mai multe prototipuri, înainte de a alege scaunul ideal: ideea principală era ca agentul să fie ridicat, ca să domine situaţia. Rând pe rând, am încercat celebrul „scaun înalt" în care păream arbitri de tenis. Un fiasco. Trebuia să ţipi ca să vorbeşti cu vizitatorii, mici ca nişte furnici acolo, jos, iar colegele nu mai puteau purta fuste decât dacă ţineau morţiş să-şi arate chiloţii. far agenţii mai scunzi, cu picioarele legănându-li-se în gol, aduceau cu nişte pitici. Scaunul înalt nu a avut succes şi a fost înlocuit de o chestie super-stil, care contrasta puternic cu epavele umane care se prăbuşeau în ele ca nişte fructe prea coapte, care cădeau din copaci. Epave ca mine, fleşcăite. Nu stau eu cel mai prost, să ştiţi, la capitolul tonus, mai e şi tanti Renard. Tanti Renard, din câte ştiu, nu prizează cocaină, dar uneori mă întreb dacă nu cumva bea de stinge, atât e de ciudată. Excesele ei ne mai animă rutina, căci dau naştere unor scrisori amuzante din partea vizitatorilor, pe care Vatout le afişează sistematic la biroul de pontaj.

Domnule Director,

Ţin să vă semnalez că personalul de supraveghere nu este întotdeauna la înălţimea aşteptărilor pe care le avem în mod justificat de la prestigioasa instituţie ce cu onoare o conduceţi şi ale cărei cheltuieli de funcţionare şi de personal, vă reamintesc, cad în sarcina contribuabililor din această ţară, printre care mă număr.

Duminica trecută, în timp ce vizitam secţiunea Muluri împreună cu copiii mei, am fost întrerupt de un zgomot foarte dizgraţios, care semăna leit cu un sforăit. Nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit o gardiană corpolentă dormind pe scaun! Avea un aspect foarte neîngrijit şi era înconjurată de mai multe pungi de plastic găurite. Fiul şi fiica mea (de nouă, respectiv zece ani), ca toţi copiii de vârsta lor, obosiţi după o vizită lungă, au început să facă un zgomot practic inofensiv în sală. Atunci gardiana s-a trezit şi i-a aplicat deodată o lovitură violentă băiatului meu cu punga de plastic, urlând: „M-ai trezit din somn, tâmpitule!”...

Tipul îşi încheia scrisoarea cerând şefului o sancţiune exemplară. Două luni fără cartofi prăjiţi la cantină: iată o sancţiune care ar fi afectat-o pe tanti Renard. în fiecare zi la prânz îşi lua cartofi prăjiţi şi un sfert de vin, niciodată altceva, în afară de o bucată de pâine în zilele faste. Când îi rămâneau cartofi,

şi-i punea în buzunar pentru pauza de la patru. Vizitatorii se minunau uneori de femeia grasă în uniformă de agent de contact, cu buzunarele pătate, care înghiţea pe nerăsuflate cartofi moi şi striga *NO FLASH* cu gura plină, dar de cele mai multe ori spectacolul îi amuza şi chiar făceau poze. Madam Renard mai avea o manie, la fel de dezgustătoare: aduna guma de mestecat folosită şi şi-o îndesa în bot (când botul nu-i era plin de cartofi reci); o găseai câteodată-n patru labe, într-o sală cu pereţii plini de capodopere ale patrimoniului omenirii, în plin proces de dezlipire a gumei de mestecat de pe podea... Gust şi culoare. Eu, când eram mic, sorbeam din băltoace ca să-mi impresionez prietenii. Bine, e drept că am crescut şi nu-mi mai impresionez prietenii în acelaşi mod. Madam Renard şi-a păstrat sufletul de copil, este încă o fetiţă, în străfundul inimii. O fetiţă grasă, care îşi îndeasă cu greu masa corporală ca de caşalot în somptuosul scaun-stil. Şuncile pe şoldurile ei se propagă pe cotiere – elemente migălite în mod deosebit de designer. Designer care, în paranteză fie spus, nu cred să fi fost prea gras – în orice caz, n-a prevăzut că există şi grăsani care practică nobila meserie de agent de contact.

Beaufort, de exemplu, şi mai gras decât tanti Renard. Umflatul de Beaufort s-a aşezat într-o zi pe noul scaun stil şi nu s-a mai putut ridica, înţepenit între cele două cotiere. A fost nevoie de pompieri ca să-l elibereze. S-au pus pe treabă trei laolaltă, doi care ţineau scaunul şi unul care trăgea de omul nostru. *Poc!* S-a auzit un zgomot ca de dop de şampanie, iar Beaufort a ţâşnit până-n tavan – mă rog, aproape de tavan, ca să fim sinceri. Patru mii cinci sute de franci scaunul, şi cu toate astea, interzis obezilor… Sindicatele au stigmatizat, evident, direcţia, care-şi băga încă o dată picioarele în noi. Dacă aş fi fost delegatul personalului, le-aş fi cerut să ne dea un scaun în care să nu putem prinde rădăcini. Un scaun cu un cui în centru. Scaunul-fachir.

Otatul prelungit pe scaune-stil stimulează imaginaţia. Minutele se scurg ca picăturile de apă în chiuvetă şi cadenţează lent imaginile care-mi defilează-n cap. Inventez povestioare mişto. Văd o altă viaţă. îmi fac filme. Ce-ar fi să abandonez rock-n'rollul şi să încep o carieră de regizor? Christelle părea să considere că turnarea unui film e o muncă de titan, rezervată numai deştep- ţilor ca ea – în timp ce, după părerea mea, orice agent de contact se poate lansa în cinema. Ca acţiune, o cameră de filmat care face toată treaba, iar ca scenariu, sunt de-ajuns câteva indicaţii laconice. *Interior sală de muzeu/ cu încetinitorul/ camera se opreşte asupra unui gardian somnolent, aşezat pe un scaun lângă o cariatidă de marmură. Muzică:* Tino Rossi – J'ai fait le tour du monde. *Plan fix pe agentul de contact, pe tot parcursul cântecului.* Ideea mea pentru film este următoarea: nimic altceva decât planuri fixe cu agenţi de contact lipiţi de scaune cu un aer absent, cu publicul care trece prin faţa lor fără să-i privească vreodată. Simplu, dar eficient. Câte o melodie nouă pentru fiecare agent. Alegerile mele se schimbă întruna, dar câteva piese sunt indispensabile: The Ramones – *Gimme Gimme Shock Treatment,* Hank Williams – *I'm So Lonesome I Could Cry,* The Cramps – *Human*

Fly, The Smiths – *Death Of A Disco Dancer,* Gerard Manset – *Attends que le temps te vide,* Can – *Don ’t Turn The Light On, Leave Me Alone,* David Crosby -l *Swear There Was Somebody Here...* Şi the Beach Boys – *A Day În The Life Of A Tree,* pentru genericul de final. Am vreo sută de rezervă, în cazul în care succesul filmului m-ar obliga să fac o continuare. Criticii ar rămâne cu gura căscată: o comedie muzicală fără dansatori sau cântăreţi, doar cu inşi care prind rădăcini. *J’ai fait le tour du monde etje n ’ai pas trouve/ Dejoie aussi profonde que d’etre ă tes cotes,* ciripeşte Tino, în timp ce eu vegetez pe scaunul meu stil, gândindu-mă la filmul meu. Mica lume a agentilor de contact o ştie prea bine, chiar dacă subiectul rămâne tabu: pericolul meseriei este cugetarea. Visezi la faimă şi avere (Elvis – *Fame And Fortune,* de pus pe listă), dezbraci din priviri turistele suedeze (Beatles – *Fm Looking Through You),* însă nu se întâmplă nimic, nu se petrece nimic, nu survine nimic. Obiectele suspecte nu explodează, muzeul nu ia niciodată foc, după fiecare grevă o iei de la zero, ca înainte, deşi se presupune că ai câştigat ceva. Se schimbă doar forma scaunelor când vreun designer le reface *look-vd* după gustul directorului, nu însă şi fesele care se aşază pe

ele – dacă ţintesc bine; a fost odată o situaţie gravă, un agent care tocmai trăsese pe nas s-a aşezat pe lângă scaun. *Buf.* Coccis fracturat. Accident de muncă, şaizeci de zile repaus. A fost un mic eveniment, care s-a terminat cu un preaviz de grevă înăbuşit rapid de acordarea unei zile suplimentare de concediu tuturor agenţilor puşi în situaţia de a folosi scaun ul-stil. E bună o zi de concediu, dar te aţâţă să-ţi umpli nările. La muzeu te mai poţi stăpâni din cauza şefilor de echipă, care ne pândesc faptele şi gesturile, dar acasă, faţă în faţă cu tine însuţi, te poţi lăsa în voia drogului. Iar zile de concediu sunt din belşug. *Planning-vA* ăla pe care mi l-au tot lăudat din prima zi îţi lasă atât de multe zile libere, încât e de-a dreptul înfricoşător să fii obligat să mai adaugi una. *Vezi tu, îmi iau ziua joi; vineri, sâmbătă şi duminică sunt liber, îmi iau a doua zi luni; marţi şi miercuri sunt liber, şi hop, pentru două zile suplimentare am şase libere!* Şiret, Bouin ăsta. Bouin e un dobitoc în multe domenii, dar măcar are o calitate: ştie să-şi organizeze *planning-u*l. Ce nu spune el e că se plictiseşte şi mai şi când are liber decât când rătăceşte prin sălile muzeului, cu atât mai mult cu cât nu se atinge de cocaină. Uneori mă văd în Bouin ca într-o oglindă care deformează. Un neica-nimeni care se face că

e foarte ocupat în zilele libere, când de fapt şi le petrece trăgând de provizia de cocaină, în loc să scrie nişte cântece demne de-a fi numite aşa, fiindcă să scrii un cântec demn de a fi numit cântec e mai greu decât se crede; în orice caz, e mai greu decât să te droghezi. Jimi le făcea pe amândouă, totuşi. Drogul, apoi chitara, fără probleme. Dar nici să fii Jimi Hendrix nu-i uşor. Ţipi ca el sunt unul la un miliard, iar eu nu mă număr printre ei. Ce fac eu cu zilele mele, cu timpul ăsta preţios, care, după spusele poetului şi ale brutarului, nu se va întoarce niciodată? Nimic. Nimic-nimic. Câteodată, poetul şi brutarul sunt unul şi-acelaşi. Brutarul de la mine din cartier este un poet; alaltăieri, în timp ce le vindea bomboane unor fetiţe, a strigat: „Of, anii mei! Of, fete tinere!... Doi franci treizeci."

KĂ/oleo iar m-au pus în zona asta totuşi e a treia oară când mă îmbolnăvesc şi aduc certificat medical în care scrie negru pe alb că nu suport praful şi locurile fără lumină naturală şefii sunt chiar tâmpiţi la unu ’ dintre ăia patru o să-i sparg căpăţâna lui Guichard vede el ce-o să vadă tâmpilul ăsta oricum sunt departe de recordul de concediu medical uită-te la Dupont e mereu bolnav şi nimeni nu-i zice nimic cred că are pile că de obicei nu bagă punkeri în administraţie mai ales punkeri care sunt mereu bolnavi de altfel toată lumea e bolnavă aici n-ai observat că zilele astea e o epidemie de sinuzită fornăie prin toate colţurile nu ştiu ce se întâmplă colegii mi se par nervoşi şi se exagerează cu pauzele lenevesc la greu Doamne-Dumnezeule zău că e bizar şi să te trezeşti din provincia ta în atmosfera asta putredă şi-n plus să stai într-o chiţimie din aron- dismentul 18 în plin cartier mizerabil la doi paşi de periferie şi-n plus când vii să trudeşti după patruzeci de minute de stat în metrou înghesuit ca sardelele te freacă la cap la un job unde şefi sunt de-ăştia ca Guichard tâmpiţi care te pun intenţionat în zone fără ferestre deşi ştiu clar că e interzis eu dacă mi se întâmplă asta o să-mi las pielea la jobul ăsta Yes madam on the right *şi o să-mi pierd vederea din cauza*

întunericului din sălile astea sinistre on the RIGHT *e tută americanca astaYou’re* welcome *spune drept nu crezi că i-am picat cu tronc lui Pascale da da se vede se uită mai mereu la mine într-un fel curios şi când suntem repartizaţi în acelaşi loc îmi soarbe cuvintele pe nerăsuflate zice că-i place mult să mă asculte vorbind o linişteşte mamă mamă bucăţica are clasă cred că o să-mi încerc norocul la Limoges eram gata să mă combin cu una bună rău da ’ am cam dat-o-n bară ca să fiu sincer ultima oară când am văzut-o mi-a dat un şut în fund să mor io un şut în fund pe bune şi mi-a zis valea nu mai vreau să te ţii de capul meu totuşi eram o partidă bună după părerea mea nu ştiu ce s-a întâmplat eram îndrăgostit lulea de ea chiar lulea şi de-aia vreau să mă întorc la Limoges ca s-o revăd şi să lămuresc neînţelegerea de cum se eliberează vreun post la muzeul „Adrien Tumouche” muzeul naţional din Limoges mă bag poţi să mă crezi mi s-a acrit de exilul ăsta e mai rău ca pe insula Sfânta Hiena, o cocioabă în arondis- mentul 18 cu congolezi care bat la tobe toată noaptea ce viaţă pe bune ce viaţă s-ar putea spune că am văzut ţara ţine minte am ieşit din văgăuna mea e partea pozitivă am văzut Parisul şi Congo şi Insulele Antile fiindcă ce de imigranţi din*

Antile sunt pe-aici se văd de la o poştă dar nu mă deranjează mai ales femeile de acolo că sunt îndrăzneţe e una care mi-a făcut avansuri sexuale jur că era pe limba lor dar mi-a zis Homere că se întreba ce am în slip aoleo ce ziceam a da Guichard dacă o ţine tot aşa o să-i fac reclamaţie e hărţuire morală treaba asta n-ai dreptul să hărţuieşti agenţii trimiţându-i sistematic în locuri unde o să se îmbolnăvească de exemplu aici în zona asta unde nu vezi nimic şi de-abia respiri praful te sufocă am vorbit cu sindicatul sunt de acord o să mă ajute săfac o reclamaţie la tribunalul administrativ şi-mi vor sprijini mutarea cât mai rapidă posibiVNO FLASH *mă enervează gălbejiţii ăştia în plus muierile lor sunt urâte cu spume ia zi te superi dacă faci rondul singur în continuare aş vrea s-o prind pe Pascale care trebuie să intre la două încerc să-i propun să bem un pahar diseară o să-ţi povestesc mă pe cuvântul meu treaba sencinge.*

'timaţ colegi
Lupii au intrat în stână. Anumite persoane care nu le vom numi dar se vor recunoaşte ele în oglindă abuzează de prerogativele care li le conferă Administraţia. Cumetrii, neseriozitate şi lipsa unor criteri OBIECTIVE;
ameninţări mai mult sau mai puţin esplicite, pedepse exagerate, hărţuire morală (pasibilă de proces), intimidare nesiguranţă, măsuri incorecte scoase din mânecă, etc: PÂNĂ CÂND?... Nici măcar cazurile patologice ca alergia la lipsa de lumină şi la acarieni numai înseamnă nimic pentru ei!
Ce se va alege într-o bună zi de exercitarea dreptului sindical şi dreptului la grevă garantat de lege?????
Refuzăm să susţinem sub nici-o formă aceste practici anacronice şi care ne aduc aminte de perioadele cele mai negre din istoria noastră recentă.
SĂ RĂMÂNEM MAI VIGILENTI CA ORICÂND!!!! dacă confruntaţi astfel de probleme sau altele, luaţi legătura cu noi, nu vă fie frică de represali şi de atmosfera otrăvită care o întreţine Direcţiunea pe ascuns, căci dezbină şi stăpâneşte este, după cum ştim Deviza administraţiei...
NU NE VOR ÎNVINGEc ăci o să rănâmem u %niţi în restrişte: Veniţi în număr mare la următoarea AG din 12, unde vor fi abordate toate problemele care-i supără pe Domnii din conducere...;
în numele organizaţiei, delegatul.

\JVe fapt nu ţi-am zis Pascale am invitat-o la o bere şi ei bine a zis nu dar nu-mi pierd speranţa aoleo da' cum să fac totuşi nu pot s-o invit la mine acasă n-o să accepte niciodată să ne-o tragem intr-un asemenea loc e şic fata ce mai poartă kilturi şi lodenuri pălărioare din păr de cămilă cu pene foarte British ca stil îi lipseşte doar un cimpoi arondismentul 18 e pentru ea un fel de Bronx nu cred să fi pus vreodată piciorul aici ţine minte ai dreptate poate o să i se pară super să se înhăiteze cu un paznic de muzeu fetele şic sunt adeseori gata să-şi desfacă crăcii da da nu se face la Limoges a fost un scandal de pedofilie cu nişte burghezi gen notari sau nişte notari sau MULŢI notari care se culcau cu fetiţe ţacpac cu sprijin politic foarte înalt stai liniştit evident treaba a fost muşamalizată gagica asta face pe mironosiţa dar e foarte posibil să se lase la greu încălecată la orgii aoleo dacă îmi propune să mă duc cu ea o să mă simt prost n-am mai făcut aşa ceva ia zi nu vrei să facem schimb de pauze nu mă simt prea bine e prea multă lumină aici ar trebui să ne dea ochelari de soare cu luminatul lor exagerat ne termină e incredibil ne iau de sclavi sau ce On the right and you take the elevator out of order *ia uite ia uite ţărănoii ăştia nici măcar nu citesc indica- ţiileYes* with your foot sick or

not sick the elevator is OUT OF ORDER *ce pot eu să fac dac-o dorpicioa- rele You* re welcome *nu-ţi vine să crezi asta vine la muzeu ca la piaţă nu-i unu ’ care să ştie să aprecieze operele la justa lor valoare faci Turnul Eiffel şi Sacre-Cceur şi vizitezi muzeul în pas alergător halal interes eu genul ăsta de turişti ţărănoi îl rezolv cu o rafală de Kalaşnikov şi dup-aia gata vă rog ta ta ta ta bună scăpare crezi că am vreo şansă cu Pascale mamă ce-mi face tipa crezi că am vreo şansă ieşi în pauză bine de acord vorbim după şi atenţie frate fumatul dăunează grav sănătăţii ţţţ*

„ l/mi dă târcoale întruna... Şi chiar şi-a permis să mă invite la o bere, ratatul ăsta! Ce m-am săturat să se tot holbeze la mine cu ochii lui bulbucaţi de broscoi!...” Bine zis, Bouin chiar seamănă cu un broscoi. Mai mult orăcăie decât vorbeşte şi are mereu un amestec de salivă şi pastă de dinţi în colţul gurii. Pascale lucrează cu jumătate de normă, căci îşi continuă studiile. învaţă chineza. Visul ei e să plece în China ca să vorbească *în situ* chineza, cu chinezi adevăraţi. Eu mi-am împlinit acum visul. Când am început să mă apropii de Pascale, visul meu era să duc apropierea asta cât mai departe – măcar până la sânii ei. Nu era genul care să poarte decolteuri, dar nici cea mai sobră vestă nu-i putea ascunde splendoarea pieptului, o capodoperă necunoscută a muzeului. Gagicile se uită urât dacă le rogi de la început să te lase să le atingi ţâţele, mai întâi trebuie să te interesezi de celelalte lucruri. Aşa că m-am interesat şi, din fericire, Pascale era interesantă. După prima noastră întâlnire din camera tehnică de la subsolul doi, am tot prizat. Pascale era guralivă, *o* guralivă cu sâni mari şi obraznici, motiv pentru care îi propuneam adeseori să luăm pe furiş mici pauze de prizat. Ii plăcea la nebunie să prizeze, şi încă şi mai mult, să vorbească... „Nu ştiu dacă-ţi dai seama că Marele Zid

Chinezesc are aproape TREI MII de kilometri lungime!... Şi că a fost terminat cu două sute de ani ÎNAINTE de Cris- tos!" Când se agita în felul ăsta, sânii începeau să-i vibreze, de unde brusca mea pasiune pentru ţara asta extraordinară: „Ei, na! Tu chiar îmi spui acuma că Isus Cristos nici nu era în burta mamei când chinezii ăştia daţi dracului TERMINASERĂ deja ZIDUL?" „EXACT!" Hopa. Exaltare. Alte vibraţii... Intr-o zi, între două linii, fără nici un preambul, Pascale m-a sărutat. Eram în toaletele pentru handicapaţi de la etajul patru, un loc intim şi romantic, unde ne petreceam multe dintre pauzele secrete. Un loc în care mi-am atins visul pentru prima oară, l-am pipăit chiar cu ambele mâini... Dacă de obicei fetele nu te lasă să le pipăi sânii fără o pregătire anterioară, eu am cunoscut una care mi i-a arătat fără s-o fi rugat. Se întâmpla într-un bar, tipa era nevasta patronului şi traversa o criză existenţială: nimic nu mai mergea între ea şi şef, care începea să o dea pe alcool şi o înşela cu pipiţe trecătoare, pe care le cinstea. Ea însăşi bea prea mult, un iz de whisky îi parfuma constant respiraţia. De fapt, toată lumea bea prea mult în barul ăla, iar eu nu eram
o excepţie. La două noaptea, când toţi clienţii, exaltaţi, dansau pe mese, nevasta patronului

m-a tras deodată în bucătărie, unde a izbucnit în lacrimi. „Nu mai pot, a gemut ea între două sughiţuri, du-mă de-aici…” Iritată la culme de lipsa mea de entuziasm, s-a desfăcut la cămaşă şi mi-a zis, mândră: „Totuşi, încă mă ţin bine… Uită-te la sânii mei!” Nu erau răi, într-adevăr, însă în circumstanţele date, o pereche de castaniete ar fi avut acelaşi efect asupra mea. Nefericita patroană părea chiar tristă şi beată criţă. Rimelul îi curgea aşa de tare pe obraji, încât câteva picături i se lipeau deplorabil pe sânii goi. Sughiţul nu-i trecuse şi repeta ca un disc zgâriat „Du-mă… du-mă…”, agăţându-se de mâneca mea atât de tare, că până la urmă i-am zis: „Da’ unde-ai vrea să te duc?” „Du-mă… ÎN ALT BAR!” a ţipat cu o voce de beţivă. Alt bar… „Du-mă, iubirea mea, du-mă în alt bar.” Chestia asta mă făcea să mă gândesc la agenţii de contact care anunţă că vor pleca, în curând, din muzeu. *A, nu, să ştii că n-o să rămân aici zece ani, trebuie să ştii să tragi linie, să evoluezi, s-o iei de la capăt.* Aha, şi ce-o să faci? *O să cer să fiu transferat.* Să schimbi, de acord, da’ uşurel, numai muzeul. Muzeele din alte părţi sunt mult mai bune, clar. Vizitatorii găsesc şi singuri toaletele, iar de la ora cinci după-amiaza se îndreaptă ordonat spre ieşire… în alte părţi, există muzee fericite. Bouin o să se certe, o să mute munţii din loc, o să-l

hărţuiască pe Vatout, administraţia centrală, pe ministrul însuşi dacă o să fie nevoie, şi până la urmă tot o să reuşească să se transfere în raiul lui pământesc, şi anume, în paradiziacul oraş Limoges. Va supraveghea atunci o altă comoară din patrimoniul omenirii, pe nedrept necunoscută: farfuriile de porţelan. Bouin broscoiul îşi va fi găsit în sfârşit fericirea, îi va invita pe cei trei vizitatori zilnici să nu folosească bliţul, căci, expus prea mult la lumină, porţelanul riscă să-şi piardă luciul şi detaliile minuţioase atât de specifice artizanatului autohton din secolul al XVH-lea. Ca să nu mai vorbim de faianţe şi de emailuri, superfrumoase.

LAjps. Fumul îmi iese pe nări şi pe urechi. Fumez de mor. Delirez întruna. Mi-a ajuns. De fiecare dată când lucrez în schimbul doi se întâmplă la fel. îmi atac rezerva. Toată după-amiaza mă îndop cu cocaină, iar seara plec duhnind a fum. Obrajii îmi dogoresc, transpir apă fiartă, inima îmi bate ca o tobă sub soarele deşertului. „Uite, tati, un paznic scoate fum…" „Aşa e, fiule, trebuie să-l stingem imediat!…" Şi, una-două, tati apucă un extinctor, îl desface şi dă-i cu spumă! Cretinul ăsta trebuie să aibă instructaj pentru primul ajutor. în trei secunde, o avalanşă de zăpadă carbonică mă transformă în om de zăpadă. Ca să contracarez frigul brusc, încep să cânt The Ronettes – *I Saw Mommy Kissing Santa Claus.* Guichard trece prin zonă, îmi aruncă o privire mecanică şi îşi continuă rondul. Ciudat, nu m-a admonestat; o fi o scăpare sau s-o duce să completeze un buletin de anomalie, cu o copie pentru şefa de personal? O să am dreptul la o nouă convocare, şi ultima, mi-e teamă…
„Conveniserăm, tinere, să nu mai aud nimic despre tine, nu-i aşa?"
„Ba da, doamnă…" „ŞI-ATUNCI CE ÎNSEAMNĂ ASTA?" Şi Răzbunătoarea o să-mi agite o foaie verde sub ochi…

Buletin de anomalie nr. 10425
Autor: Guichard Samy

Funcţie: Şef de echipă clasa I

1/ Descrierea faptelor: în tura de noapte pe la ora 20:33 am surprins un agent deghizat în Omul zăpezilor şi-n plus cânta în engleză.

2/ Consecinţe: Risc de frig pentru vizitatori şi pentru climatizare. Imagine publică prejudiciată. Misiune de contact neîndeplinită cum trebuie.

3/ Măsuri luate: Respectivul agent a avut de la început probleme cu superiorii ierarhici, de aceea, n-am intervenit imediat pe loc, ci întocmit prezentul raport. **4/ Buletin predat:** Domnului Vatout, şef de serviciu.

Czt/cum ştiu care-i adevărul. Ştiu de ce sunt interzise vânzarea şi consumul de droguri. Fiindcă, dacă drogurile s-ar vinde pe piaţa liberă, am fi cu toţii nişte drogaţi. Lumea s-ar pierde într-un uriaş fornăit. Când văd băieţi buni ca Locatelli sau Philippon contaminaţi de trasul pe nas, mă gândesc că toată populaţia s-ar deda obiceiului dac-ar avea voie. La muzeu, beneficiem de o conjunctură favorabilă: practic nimic de făcut cât e ziulica de lungă, pauze când avem chef, o putere de cumpărare garantată de statutul nostru de belferi şi un *dealer* în incintă, la îndemână – un *dealercare,* pretinde Dupont, practică nişte preţuri mai mult decât rezonabile. Colegii mei au făcut ca mine: au încercat, le-a plăcut şi acum cer în continuare. Dar nu mai are. De data asta e groasă. Trevise avea dreptate când a zis că gramul ăsta e ultimul. Consumaţi-l cu moderaţie, fraţilor, găina nu mai face ouă de aur. Am închis prăvălia. *Ga-ta.*

l>t/şezat pe scaunul meu, mă gândesc la The Doors. The Doors îmi monopolizează uneori gândirea, mă parazitează. Degeaba strig: „leşiţi afară!”, n-am ce face, nu pleacă. The Doors ăştia sunt ca o buruiană. Christelle îi aprecia, Pascale îi adoră. Fetelor le plac The Doors, se vede treaba. Mie, nu. O vreme mi-au plăcut, acum gata. O trupă cam pompoasă, de

gen. Genul Doors. Trebuie să recunoaştem că ei au inventat genul Doors, ceea ce totuşi nu-i puţin lucru; dar genul ăsta e chiar demodat în ziua de azi, ne-au plictisit prea mult cu pauzele rebele ale lui Jim Morrison şi cu ceremoniile debile de la mormântul său. Un punct pozitiv, numele trupei: Uşile. The Doors au ales să se numească Uşile ca omagiu adus unei cărţi de Aldous Huxley, *Uşile percepţiei,* foarte în vogă printre rebelii dopaţi din anii ’60. Ăştia beau de stingeau citindu-l pe tata Aldous, care consuma mescalină încă de la micul dejun. Nu strâmb din nas când aud de droguri, să fim sinceri, dar nu-mi mai plac The Doors. în afară de *L.A. Woman.* Singurul disc care, ca din întâmplare, nu-mi plăcea

în perioada când îmi plăcea muzica lor. *L.A. Woman* mi se părea exagerat, neinspirat şi demodat. Mă ducea cu gândul la ultima perioadă a lui Elvis, perioada „costumului aztec în Las Vegas", în care *The King* se hrănea doar cu cocktailuri pe bază de sirop de arţar şi sendvişuri cu rahat turcesc. La fel ca Elvis, Jim Morrison făcuse burtă spre sfârşitul vieţii, în *L.A. Woman* îţi dai seama că e gras şi bărbos. Vocea lui nu mai e la fel ca pe primele discuri, înregistrate totuşi cu doar patru ani înainte, are voce de moş, de fantomă – e de fapt vocea unui om aproape mort, căci *L.A. Woman* a apărut în aprilie 1971, iar Jim şi-a dat sufletul în luna iulie a aceluiaşi an. *L.A. Woman* este discul postum al trupei, o groază de oameni l-au cumpărat când au aflat de moartea solistului. Nu-mi plac The Doors, dar *L.A. Woman* este discul de care am nevoie. îmi face bine când mă întorc de la muzeu. Discul ăsta e un deşert arid, roşu şi pietros. The Doors cântă în plină zi, la umbra unor cactuşi uscaţi, în faţa câtorva femei care dansează în ţâţele goale, cu pălării de cowboy pe cap şi cu braţele ciuruite de seringi. Au câţiva dinţi lipsă, părul îngălat, îşi trec de la una la alta nişte cutii de bere caldă, după care se pişă pe nisip râzând. *I've been down so goddamn long/ that it looks like up to me.* Mi-

aş fi putut pune pe dulap versurile astea din *Been Down So Long,* al treilea cântec de pe *L.A. Woman.* Agenţii mi-ar fi dat pace. Da prieteni sunt în fundul prăpastiei în muzeul ăsta DAR E NEMAIPOMENIT căci întâlnesc o groază de SONAŢI ca voi ceea ce MĂ ÎMBOGĂŢEŞTE ca om. Dă din gură, nu te opri. Trage pe nas, prietene, trage pe nas. Nu toate discurile se potrivesc cu o linie de cocaină. Leo Ferre, de exemplu, îţi strică cheful. Totuşi, cocaina te deprimă uneori atât de mult, încât îţi vine să-l asculţi un pic pe Leo ca să-ţi ridici moralul – dar nu funcţionează, din contră, tristeţea devine disperare. Nici cu o noapte de amor nu se potrivesc toate discurile, mi-am dat seama ascultând *L.A. Woman* cu Pascale. îmi ceruse The Doors, dar *L.A. 'Woman* e un disc care nu se împarte decât cu puţin praf. Consuma Jim Morrison prea multe droguri? Sigur e că bea vin roşu în cantităţi impresionante. A fost găsit în baie, la Paris, dopat cu alcool, medicamente şi tristeţe. Cam ca Jimi, care a murit aproximativ la fel, dar nu în baie. Bieţii de ei au sfârşit la aceeaşi vârstă, douăzeci şi şapte de ani, complet terminaţi. La douăzeci şi şapte de ani, erau bătrâni ca Matusalem, din cauza sutelor de vieţi trăite deja. Eu am puţine vieţi în urmă, în afară de cea când livram pateuri şi

cea de chitarist într-o trupă rock care a ţinut două concerte în departamentul Loire, unul la Saint-Chamond, celălalt la Firminy. Trupa asta rock a durat şi mai puţin timp ca The Doors, din- tr-un motiv foarte simplu: chitaristul făcea notă discordantă cu dobitocii de la bas şi baterie. Băieţii nu le aveau şi gata, de-aia am preferat să-i las în legea lor şi să-mi urmez drumul ca solist. Un drum care s-a terminat în mod neaşteptat pe coridoarele întunecoase ale unui muzeu naţional, dar un drum căruia încă sper să-i iau urma, căci sunt sigur că mă va duce altundeva, şi mai departe. Deocamdată, eu n-am norocul lui Jim Morrison, trebuie să mă scol devreme. în timp ce bărboşi burtoşi pleacă din studioul de înregistrări la opt dimineaţa, după o noapte de reglat sunetul la *Riders On The Storm,* agarici ca mine bagă un bilet în compostorul din staţia Bastille, năpădită de muncitori morocănoşi. Se aprinde o lumină roşie, şi biletul iese, şi bara aparatului se blochează, şi o iei direct în burtă. Şi te doare, în spate, o femeie se lipeşte cu pieptul voluminos de tine, fără ca asta să ţi se pară câtuşi de puţin excitant. Eşti blocat. Şi iar întârzii. Guichard nici gând să creadă povestea cu biletul respins de maşinărie, o să te facă să completezi o constatare de întârziere, care îţi

mai îngroaşă dosarul scos din dulap cu ocazia evaluării. *Agent sârguincios dar trebuie să facă un efort cu punctualitatea.* Cică meseria-i brăţară de aur. Orice meserie. Lumea are la fel de multă nevoie de agenţi de contact ca de ţipi care cântă din The Doors. Da, aşa cică.

</revise e din ce în ce mai rău. încetarea traficului nu pare să-i aducă noroc. Nu deschide uşile de la rezervele cu obiecte preţioase decât ca să meargă la cantină, după care se baricadează iar. Bine cel puţin că nu i-au făcut peruanii de petrecanie. Trevise are de când îl ştiu simptome alarmante de dereglări mentale, dar în ultimul timp e din ce în ce mai grav. Când încă mai ieşea din vizuină şi venea să pălăvrăgească puţin cu noi, ne făcea de ruşine; ne enerva să fim asociaţi de vizitatori cu sonatul ăsta veritabil. Mergea lângă tine şi deodată se oprea, lăsa capul în jos şi apuca frenetic unul dintre nasturii de la veston, pe care şi-l lipea de ochi. La început am crezut că verifică în detaliu integritatea nasturilor, însă mi-am dat seama repede că-i folosea de fapt ca pe nişte oglinzi minuscule. Păcat. Am priceput treaba când am văzut că, nemulţumindu-se doar cu privitul, îşi aranja freza. Se oprea în mijlocul câte unei săli, îşi vâra capul între umeri şi rămânea mai bine de cinci minute pe loc, cu

mâna prin păr, admirându-şi reflexia într-un nasture cât o monedă

de zece cenţi. Părea un flamingo roz în uniformă maro. Trevise, flamingoul roz care se admiră în propriii nasturi şi îşi aranjează întruna părul. Insă nu se folosea doar de nasturi, şi cel mai mic ochi de geam sau o minusculă bucăţică de metal îi erau de ajuns – de-aia era cam neplăcut să te plimbi cu el, căci te trezeai mereu vorbind de unul singur, ţicnitul se oprise brusc dinaintea propriei reflexii ca să se aranjeze. De obicei, pereţii nu îţi reflectă imaginea, asta nu înseamnă însă că Trevise nu se căuta şi nu se şi găsea în ei. Abuzul de cocaină nu-i îmbunătăţise cu nimic obiceiurile, e clar. Cine umblă cu miere se linge pe degete, iar Trevise nu făcea excepţie. Un deget azi, un deget mâine, până ajunsese complet dependent. Şi nici măcar n-avea nevoie, cum se spune, dată fiind mizantropia lui congenitală. Peruanii îi dădeau acum pace, nu însă şi madam Perez. Vă închipuiţi că madam Perez, portăreasa, intră în apartamentul lui Trevise ca să CITEASCĂ? Trevise n-are vedenii, e clar că anumite cărţi îşi schimbă locul în absenţa lui! Şi cine, cine, în afară de madam Perez, are cheia de la apartamentul lui? Cine? Aud?... Nimeni, în afară de el însuşi. De aici până la bănuiala că Trevise profită de pauza de masă ca să dea o fugă până acasă, să-şi deranjeze singur cărţile, pentru ca apoi s-o acuze pe

portărească, nu-i decât un pas, pe care l-a făcut fără scrupule: „Asta crezi, nu?
Că vreau s-o scot nebună pe madam Perez?”
Nu cred nimic, Trevise, vreau doar să mă laşi să-mi fac treaba liniştit; unu’ tocmai a mitraliat un tablou cu bliţurile lui şi, din cauza portăresei tale, nici n-am intervenit – iar o să ne spună că ne doare-n cot de toate şi că patrimoniul omenirii s-ar putea păzi la fel de bine şi singur. Trevise, în loc să-ţi admiri faţa de ţicnit în nasturii de la uniformă, fă-te util, raţional, reia-ţi activităţile ŞI FĂ-MI ROST DE PUŢIN PRAF NU VEZI CĂ AM AJUNS IA CAPĂTUL PUTERILOR?

se spune că sunt galben la faţă. Nervos şi iritabil. Pascale crede că, între ea şi cocaină, aş alege cocaina. Nu mai suportă să mă întrerup din sărutările noastre pe muzica celor de la The Doors ca să-mi fac curaj cu o linie – o liniuţă mică- mică, în vremurile astea de restrişte... Noaptea trecută m-a lăsat să-i pun praf pe sfârcuri, dar nu şi între coapse, de teamă ca produsele chimice amestecate cu cocaina să nu-i atace mucoasele. Păcat, îmi plac mult gusturile amestecate, gustul dulce-sărat. Ador gustul de cocaină pe vârful limbii. Pişcă, dar e bun. Cocaina e bună. Penuria actuală mă scoate din sărite, recunosc, de unde şi aspectul meu gălbejit, starea de nervozitate şi iritabilitate. Uneori mă enervez, aşa e. Totul mă enervează. Mă enervează agenţii de contact, mă enervează vizitatorii, mă enervează muzeul. Mi s-a acrit să-mi risc viaţa în fiecare zi fără nici o dovadă de recunoaştere din partea direcţiunii. Sindicatele spun întruna că meseria noastră e grea şi periculoasă, dar direcţiunea ne râde-n faţă. Pericolul ne paşte întruna, şi totuşi o luăm de la capăt în fiecare zi, fiindcă trebuie să ne câştigăm pâinea şi, printre altele, ne servim patria. Guichard spune mereu că ne reprezentăm ţara în faţa celorlalte naţiuni... Intr-o duminică însorită, am fost cât pe ce s-o

păţesc. Slimane reperase un obiect suspect prin faţa căruia trecusem de câteva ori fără să-mi treacă prin cap că riscam la greu. Un căruţ. Cum poţi să deosebeşti un căruţ suspect de unul normal? Slimane, veteran în branşă, s-a grăbit să se dea mare cu profesionalismul său: „Uită-te în căruţul ăsta, nu observi nimic suspect?[11] Am aruncat o privire şi n-am văzut nimic, nici măcar un bebeluş. „PĂI TOCMAI! a strigat Slimane, dacă nu-i nici un bebeluş, o fi vreo..Cum în zonă apăruse un grup de turişti, Slimane a început să fluiere, cu mâinile la spate, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi eu, care îl luam drept un retardat! Mi-a făcut semn să mă duc lângă el, departe de grup, apoi mi-a şoptit secretos la urechea dreaptă: „O *bombă,* moşule![11] Corect, veterane: teroristul a luat bebeluşul şi l-a înlocuit cu o bombă. Supertare. Mai nasol e că Slimane e unul dintre puţinii agenţi neamestecaţi în traficul nostru de cocaină. Tipul e curat. Nimănui, cu excepţia vulpoilor bătrâni ca Slimane, nu-i trece prin minte că şi un căruţ poate să-ţi explodeze-n faţă. Slimane mă uimea încă o dată, dar vedeam că în spatele măştii impasibile de agent de contact care-şi cunoaşte la perfecţie munca de protecţie a persoanelor şi bunurilor, omul, săracul,

începea să se piardă de tot cu firea. Zâmbetul i se transformase într-o grimasă şi două pete de transpiraţie îi apăruseră la subsuori, în ciuda grosimii vestoanelor noastre. Neştiind ce să cred, m-am raliat opiniei sale, confirmându-i îngrozitorul diagnostic: totul avea să sară-n aer. Era sfârşitul lumii. Slimane, în mod evident, ar fi preferat să-l contrazic. în mai puţin de o secundă, a uitat calitatea *numberonede* care trebuia să dea dovadă un agent în caz de criză: sângele-rece. Cu mâinile în sus, cuprins de ticuri nervoase, a început deodată să urle din toţi rărunchii: „FUGIIIIIIŢl! *SECURITY PROBLEM! HANDS UP! SCHNELL! ALIGATO! BOMB IN THE MUSEUM!...* MAC! MAC!" Ca de fiecare dată când intra în panică, Slimane se transforma în răţoi. Turiştii făceau ochii mari, dar nu păreau să se teamă pentru viaţa lor; îşi continuau liniştiţi vizita, doar un pic jenaţi de lighioana care avea o grabnică nevoie de veterinar. Dar Slimane nu se dădea bătut, îi înşfăca pe vizitatori de pantaloni şi-i arunca în afara zonei. Guichard şi Locatelli, alarmaţi de hărmălaie, au apărut în pas alergător. Guichard, cu ochii lui de vultur, a observat imediat căruţul şi a exclamat, punându-şi mâinile în cap: „Băga-mi-aş...!" Gluma se-ngroşa. Locatelli, văzându-mă nu prea

departe de căruciorul- capcană, şi-a făcut mâinile pâlnie, le-a dus la gură şi a urlat: „ATENŢIUNE! NU VĂ APROPIAŢI DE OBIECT! E-N INTERESUL SECURITĂŢII DUMNEAVOASTRĂ PERSONALE!” Gata, şefu’. M-am pitit după stâlp, cu inima cât un purice, gân- dindu-mă că poate-ar trebui să mă îndepărtez şi mai mult, pentru ca explozia să nu-mi spargă timpanele. Difuzorul repeta ultimele informaţii: „Doamnelor şi domnilor, ca urmare a unui incident tehnic, vizitatorii sunt rugaţi să se îndrepte către ieşire...” Atunci a apărut şi Vatout, alb ca varul. „Ia să vedem, unde e obiectul?[11] Guichard i-a arătat cu degetul bomba pe roţi. „Băga-mi-aş picioarele...” a făcut el, înghiţind în sec. Un căruţ! Ce nenorociţi...[11] în acel moment i-a fost semnalată şefului o altă belea: un tip pe care-l apucaseră pandaliile cerea să-l vadă pe director. Vatout a bombănit: „MĂ MAI FREACĂ. MULT LA MELODIE AZI? SPUNEŢI-IIABAGIULUI CĂ AM O BOMBĂ PE CAP![11] Labagiul era chiar în spatele lui, flancat de doi agenţi care încercau cu chiu, cu vai să-l ţină pe loc. *Se vi dico ch ’e mia la carrozzina! Mia moglie sta aspettando fuori col bimbo!* Locatelli s-a pus în faţa lui: „Domnule, sunteţi în interiorul perimetrului de securitate, vă rog s-o luaţi din loc cât mai repede.[11] *Perfavore!*

La carrozzina! Rida- temela! „Ce tot spune tâmpitul ăsta?[11] a întrebat Guichard. Ne-am uitat unii la alţii înlemniţi. Vatout, care nu degeaba era şef, a încercat să pună stăpânire pe situaţie: „VORBEŞTE CINEVA ENGLEZA AICI?" *Mamma mia!* a exclamat turistul. înfuriat la culme, şeful şi-a încleştat pumnii şi a izbucnit: *Mister!... Mister!... You... FUCK ME!* Locatelli m-a împuns cu cotul: „Ia uite ce mai vorbeşte cu *spanioloiu'*\" O femeie şi un copil s-au băgat şi ei. Femeia agita copilul în faţa unui Vatout exasperat, care şiroia de sudoare. Lucrurile o luaseră razna de tot, tensiunea era maximă, dar era deja trecut de unşpe jumate. Eram în schimbul unu, singurul moment în care poţi să dai peste cartofi proaspeţi la cantină. Aşa că am plecat să halesc. La ora digestivului, trăgeam ultimele rămăşiţe de cocaină, exact ce-mi trebuia ca să uit ce mi s-ar fi putut întâmpla, în caz de explozie a cărucio- rului-capcană.

V/estea mi-a dat-o Matarabar, în metrou. „Ai văzut televizor? Trevise la închisoare! O s-o păţim cu toţii!...” Trevise la închisoare?... La opt şi jumătate dimineaţa, Matarabar încă plutea, probabil, prin visele din noaptea precedentă. Abera. La muzeu, mi-am dat seama repede că nu încăpea îndoială. Trevise chiar era la închisoare. Auzeai peste tot, pe diferite tonuri: „închisoare... Trevise... ÎNCHISOARE!... TREVISE!... TREVISE!... ÎNCHISOARE!” Agenţii de contact alergau de colo-colo, ridicau mâinile spre cer, zbierau... Nimeni nu ratase jurnalul din seara precedentă, în afară de mine, care adormisem cu căştile pe urechi ascultând *Electric Ladyland.* Ştirea era pe prima pagină în mai multe ziare: un agent de contact pe nume Jean-Luc Trevise fusese arestat sub acuzaţia că furase din rezervele muzeului unde era angajat un serviciu de veselă de argint oferit de arhiducele de Mainz prinţesei de Siena; totul, după cum mărturisise vinovatul, cu scopul de a finanţa consumul sporit de cocaină. Ca să vezi. Un consum care era al unei părţi deloc neglijabile din agenţii de contact ai muzeului, de fapt. Consumul nostru, al tuturor, al drogaţilor de contact. Da, al nostru, al celor care ne aruncam acum priviri neliniştite şi simţeam în cefe o adiere

de panică rece ca tăişul ghilotinei, în ceea ce mă privea, situaţia era disperată. Eram terminat. Bătut cu sacul de nisip, Trevise o să clacheze: în cele din urmă va mărturisi, într-un noian de lacrimi şi sânge. Va mărturisi, în fine, că cel care-i dăduse ideea să vândă câteva nimicuri din rezerve ca să ne finanţeze nevoile în continuă creştere eram eu – un fost tâlhar care nu se lepă- dase de vechile obiceiuri. Se părea că fusese prins când cu furtul veselei, dar un inventar mai precis avea să scoată la iveală faptul că rezervele cu obiecte preţioase fuseseră supuse unui triaj în toată regula. Colecţia de bibelouri era serios uşurată.

Odată trecută emoţia, începeam să ne dăm seama că situaţia era extrem de delicată. Poliţia n-avea să creadă niciodată că un singur individ putuse consuma atâta cocaină. O să ancheteze, o să ne interogheze, o să ne oblige să dăm probe de sânge ca să-şi dea seama până la urmă că în această instituţie de prestigiu Trevise nu era singurul narcoman intoxicat până-n vârful unghiilor. .. Trebuia să reacţionăm – neapărat şi repede.

Muzeul a rămas închis în acea perioadă, căci Vatout ne-a convocat pe toţi la o şedinţă extraordinară, în prezenţa şefei de personal. Atmosferă de înmormântare. Ruşinea se abătuse asupra meseriei de agent de contact.

Un coleg al nostru furase câteva piese din imensul *puzzle* al patrimoniului omenirii. Ne trădase. Drogurile se furişaseră în acest muzeu, în acest lăcaş de cultură şi de frumuseţe. Cu toţii trebuia să ridicăm capul şi să ne pregătim să înfruntăm judecata şi batjocura publică. Vatout însuşi avea să-şi prezinte mâine demisia, dacă direcţiunea insista. Emma Peel a luat cuvântul ca să încheie predica. Era şocată, bulversată, uimită etc. însă o singură oaie rătăcită nu trebuia să păteze o întreagă profesie, de altfel ireproşabilă. Fătuca asta era clar într-o ceaţă completă. în ziua aia ne-am întors cu toţii la posturile noastre fără nici o tragere de inimă. Pauzele au fost mai animate ca de obicei. Colegul nostru era la mititica. *Dealer-u*| meu era la răcoare. Era posibil, dacă nu chiar probabil, să urmeze o perioadă tumultuoasă, mai ales pentru chitariştii dopaţi. Trebuia să fac ceva. Neapărat. Şi rapid. Să atac înainte de-a fi nevoit să mă apăr.

Oă fac ceva. Uşor de zis. Dar ce-i de făcut când te trezeşti în zona 54 ter, lăsat pradă unui grup de belgieni gata să te spintece fiindcă de două ore caută baia?... DĂ-NI-L ÎNAPOI PE TREVISE O DOAMNE DUMNEZEULE! Asta am eu să le zic belgienilor ăstora incontinenţi. Puţin le pasă

lor de colegul nostru, vor doar VECEURILE TÂMPITULE NE SPUI UNDE SUNT VECEURILE ALTFEL NE PIŞĂM DIRECT PE CAPODOPERA ASTA DE UN MILIARD! Dumneavoastră, stimaţi vizitatori, aveţi chef să vă pişaţi, iar eu am chef să mă culc. întâi şi-ntâi, EU fac legea aici. Eu sunt regele contactului. Apropo de lege, e lege că o belea nu vine niciodată singură. Mi-am terminat ultimele miligrame de praf. Trevise e la răcoare, belgienii mă omoară cu zile, iar Pascale, cu pieptul gol – prin pieptul gol, vreau să zic gol-goluţ – se exhibă în faţa unui Slimane păros, şi el destul de neglijent. *Du-mă. Du-mă în alt bar.* Indură-te, Doamne, şi scoate-ne din coşmarul ăsta. Ce mi-o fi trebuit să-ncerc să scap de grupul ăsta de uro- logi refugiindu-mă într-o cameră tehnică? Pauzele

dintre pauze sunt interzise. N-ai voie să-ţi părăseşti zona; rişti o pedeapsă foarte severă pentru această încălcare a regulamentului. Să-l surprinzi pe unul dintre cei mai eminenţi colegi ai tăi, pe tâmpitul tâmpiţilor, încuiat pe întuneric cu gagica ta pe jumătate despuiată, asta da pedeapsă. Mai grea ca o palmă, o lovitură în moalele capului. Neruşinaţii sunt năuciţi. Se uită la mine cu gura căscată şi murmură: „Vai!" însă nu ştiu care dintre noi e cel mai stânjenit. Ba da, ştiu – eu. *Vai trebuie să mă întorc în zona 54 ter mi-e frică să nu mă certe vreun şef de echipă salut vă las n-am văzut nimic am crezut că văd dar nu e posibil aşa ceva bye bye nu că m-aş plictisi m-aşteaptă nişte belgieni le vine rău de tot săfacă pipi trebuie să mă duc munca înainte de toate.* Sălile muzeului sunt roşii, au dat căldura la maximum. Un vizitator cu cap de elefant mă întreabă: „Vă simţiţi bine?" Foarte bine, totul merge ca pe roate, Jumbo. Păcat că sângele îmi curge spre cap şi nu mă lasă să gândesc, căci soluţia e acolo, clară, într-un colţ din capul meu dureros. Zece belgieni se holbează la mine. Belgieni falşi, ştiu asta, agenţi de la Interne trimişi să-mi pună cătuşele. Dar n-o să pună ei laba pe mine. O să fac ceva. Am un plan. Soluţia tuturor necazurilor noastre. Câteva minute de odihnă

şi trec la acţiune. Lăsaţi-mă doar să mă prăbuşesc un pic înainte să-mi revin în sfârşit...

'timaţi Coleg

Destul! Aşa după cum ştiţi din presa scrisă, etc, ,unul dintre colegi noştrii (cu rezultate foarte bune în muncă de altfel) trage actualmente ponoasele neglijenţei Administraţiei. Victimă a tentataţiei, tovarşul nostru a greşit, desigur, dar trebuia oare să fie condamnat pentru atâta lucru la o pedeapsă capitală? Nu e deloc normal ca pentru câteva scobitori şi nişte flecuşteţe din argint masiv să înfunzi puşcăria printre mafioţi şi bandiţi care dau în cap la oameni, luaţi aminte, tovarăşi, căci şi vouă vi se poate întâmpla o asemenea nenorocire, şi VOI

vă puteţi

trezi mâine ghilotinaţi;

Şi VOI, împinşi de foame şi de sărăcie puteţi ajunge să călcaţi regulamentul, şi atunci ve-ţi fi supuşi oprobiului, ca în perioadele cele mai nerge din istoria noastră recentă A făcut moarte de om?? Nu, nu şi nu din câte ştim! Cerem eliberarea lui Trevise! MAI MULT CA NICIODATĂ SĂ RĂMÂNEM UNIŢI!!!! Sem- na-ţi petiţia comitetului de sprijin! să ne mobilizăm exemplar, inclusiv contribuabilii! de mâine la greva istorică care v-a începe după AG!

în numele organizaţiei, delegatul.

jurnal de grevă

26 septembrie 1989, 23:42

P

V/ de-abia prima seară, dar presimt că putem ajunge departe cu afacerea asta. Putem ajunge, sunt sigur, până la destinaţia finală, până la capul de linie unde coboară toată lumea. Să învingem sau să murim, cum spune Locatelli... M-am hotărât să ţin jurnalul ăsta în caz că moartea va învinge. Vreau să le las o ultimă amintire părinţilor mei, vreau să ştie că fiul lor, ştrengarul lor alintat, a ştiut să se comporte ca un erou când a fost nevoie. Şi nici n-aş vrea ca presa şi autorităţile să deformeze faptele. Jurnalul meu va fi o mărturie pentru Istorie, o dovadă. Istorici independenţi îmi vor descifra manuscrisul şi-l vor oferi marelui public. Afacerea Trevise va face atunci obiectul unei revizuiri a procesului, eu şi colegii mei vom fi reabilitaţi, cenuşa noastră încă fumegândă va fi transferată cu mare pompă la Panteon.

De dimineaţă, s-a votat în unanimitate pentru grevă. Chiar şi Guichard a ridicat mâna. Unanimitatea era a agenţilor de contact, căci putorile din birouri n-au venit, în afară de şefa de personal, singura care s-a abţinut de la vot. Vatout a avut şocul vieţii lui când ne-a înţeles tactica... După vot, ne-am întors la posturi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă la ora nouă şi jumătate fix, când vreo două sute de turişti invadaseră deja sălile, Operaţiunea Trevise (ţinută la fel de

secretă ca debarcarea în Norman- dia) a intrat în prima fază... A început asaltul. Toţi agenţii şi-au părăsit zonele, grăbindu-se către câmpul de bătălie. Totul fusese prevăzut: saci de nisip, lanţuri cu lacăte, şipci şi cuie... În mai puţin de zece minute, fiecare ieşire din muzeu era blocată de comandouri de agenţi de contact. Ordinul era simplu: nimeni nu intră, nimeni nu iese. Nimeni nu' iese, adică nici cei două sute de turişti prezenţi, nici şefa de personal, nici măcar bossul! Şi, *zdrang!* Cu toţii zăvorâţi! Bossul era, din păcate, plecat la Moscova. Prizonierul nostru numărul unu lipsea de la apel, dar rezerva noastră de turişti rămânea o nemaipomenită monedă de schimb, ca şi frumoasa Emma Peel şi Vatout. I-am încuiat eu însumi cu cheia în birourile lor, nu înainte de-a avea grijă să le tai firele de la telefon şi calculator. Am legat-o pe Emma Peel, fără să profit însă de situaţie: un soldat e soldat, nu barbar. Locatelli şi-a asumat, bineînţeles, conducerea revoltei, vădin- du-se un lider de primă mână şi un strateg iscusit. I-am îngrămădit pe turişti în sala mare de la recepţie, le-am împărţit mâncare şi apă. La început au fost calmi, dar pe la primele ore ale amiezii unii dintre ei au început să găsească gluma de prost-gust. Am eliberat atunci două gravide, cinci bătrâni, un grup de doisprezece elevi împreună cu profu l

lor, două cupluri cu copii cu tot şi un pretins diabetic. Ne rămâneau exact o sută şaizeci şi doi de prizonieri. Cei din birouri ne deranjau cel mai mult, începeau deja să se îngrijoreze că nu mai prind trenul de seară, aşa că i-am lăsat s-o taie. Locatelli s-a ocupat de presă. I-a chemat întâi pe cei de la France Presse, le-a expus clar revendicările noastre, apoi a răspuns numeroaselor întrebări ale jurnaliştilor. Tot el a tratat direct cu gaborii. La zece şi jumătate dimineaţa au apărut la intrare poliţiştii de proximitate. Au fost primiţi cu înjurături şi cutii de bere aruncate în cap. La 10:45 s-au oprit în faţa intrării trei maşini de poliţie; la ora unsprezece, muzeul a fost înconjurat de o companie de securitate. La ora la care scriu aceste rânduri (aproape de miezul nopţii), suntem probabil înconjuraţi de sute de copoi şi de zeci de jurnalişti. La televizor se difuzează *breăking news-wi* pe care le urmărim pe rând în biroul directorului.

„Peste o sută de turişti luaţi ostatici de gardieni într-un muzeu transformat în fortăreaţă. Sursele noastre spun că aceştia din urmă cer eliberarea imediată a unui coleg închis pentru furt. Poliţia ezită să atace, de teamă să nu pună în pericol viaţa ostaticilor şi să nu afecteze integritatea colecţiilor."
Suntem de-acum vedete naţionale. Chipul lui Trevise, colegul nostru, e pe toate posturile. în prima seară, spre ghinionul meu, fac de

pază în parcare împreună cu Slimane. Ordinul e simplu: dacă poliţaii forţează uşa, îl anunţăm prin staţie pe Locatelli, care aruncă imediat un ostatic pe fereastră. Adineauri am avut o alarmă falsă: nişte inşi cu cagule, probabil de la
Jandarmerie, au fost reperaţi pe acoperişul de vizavi. Am crezut c-o să fixeze o gheară pe acoperişul muzeului ca să ne atace apoi de deasupra. Locatelli a luat un megafon şi i-a avertizat pe poliţai: „Fără şmecherii! Dacă încercaţi să intraţi în muzeu, îi aruncăm pe ostatici pe fereastră şi distrugem operele, cum v-am promis!... Iată prima avertizare!" Şi numai ce azvârle pe fereastră o vază de cristal din colecţiile regale şi un tablou de nu mai ştiu ce mare maestru. Vaza se sfărâmă în mii de cioburi, iar tabloul este străpuns de un parcometru. Aplaudăm încântaţi. Incidentul este reluat încontinuu la televizor. Un conservator plânge în faţa tabloului găurit.

în ciuda victoriei de mai devreme, seara mă apucă puţin tristeţea. Slimane sforăie, un şoricel traversează încăperea, iar eu mă întreb dacă am făcut bine când ne-am angajat în porcăria asta. Măcar de-am avea puţină cocaină, ce mult ne-ar ajuta!

27 septembrie 1989, 01:55

Deşi sunt extenuat, nu reuşesc să adorm. De pază în zona 54 ter, îmi ascult bătăile inimii şi mă gândesc că mai e încă viaţă acolo, bătându-mi în piept. Pascale doarme cu

pumnii strânşi, direct pe jos. Sătulă. Azi a fost o nebunie, de la început până la sfârşit. Nu ştiu dacă o să rezistăm la infinit. Moralul trupelor, după euforia din seara asta, e în cădere liberă. Sylvianne Mouchon a dezertat acum o oră. Poate chiar în clipa asta le dezvăluie poliţiştilor toate slăbiciunile noastre şi în câteva minute o să ne dea asaltul final... Sincer vorbind, nici unul dintre noi n-ar avea curajul să-i facă felul vreunui turist şi am lua-o la sănătoasa mai ceva ca nişte iepuri dacă poliţaii ar forţa intrarea. Sylvianne Mouchon o să ne dea probabil de gol, dezvăluind presei că marea noastră grevă e o cacealma. Un vis frumos.

Au chemat armata. în faţa muzeului se află un tanc. De dimineaţă, au tras pur şi simplu asupra lui Homere, care fusese desemnat să meargă după pâine la brutăria de vizavi. S-a întors în doi timpi şi trei mişcări, fără pâine. Nenorociţi! vor să ne înfometeze. Şi noi, ca tâmpiţii, ne-am năpustit asupra cartofilor congelaţi de la cantină încă din prima seară... Dacă n-o să fim mai prudenţi, în curând n-o să mai avem ce mânca. Trebuie să spun că e nemaipomenit să nu trebuiască să plătim la cantină şi să ne putem turna porţie dublă de vin! Locatelli l-a numit pe Matarabar responsabil cu aprovizionarea, el gestionează acum haleala. Matarabar nu duce lipsă de idei, a sugerat să afumăm câţiva turişti ca pe jambon în caz de penurie adevărată. După

care rămân şoarecii şi şobolanii... Autorităţile se impacientează, e evident, toată ziua ne-au asasinat cu mesaje de genul: „TERMINAŢI CU PROSTIILE COPII E CAZUL SĂ VĂ PREDAŢI DACĂ NU VREŢI SĂ AVEŢI PROBLEME SERIOASE!” însă rezistăm. Un turist scoţian a fost azvârlit pe fereastră, în semn de avertizare. Am ales un hăndrălău capabil să reziste unei căzături de la trei metri. Totuşi, dobitocul a reuşit să-şi rupă ambele picioare. După demonstraţia asta de forţă, poliţia s-a calmat. Ba chiar am putut vorbi Ia telefon cu ministrul de Interne, care a zis că o să vadă ce poate face pentru Trevise... Reducerea pedepsei, eliberare condiţionată, amnistiere, le va studia pe toate. Locatelli s-a arătat ferm cu şmecherul ăsta; a cerut, ca semn de bunăvoinţă, să ni se aducă un kilogram de cocainã – şi nu din aia nasoală, dom’ ministru! Pe seară, pachetul a sosit. O cocainã imaculată, pură ca zăpada de pe Everest... Bucuria era atât de mare, încât am eliberat treizeci de ostatici deodată! Iar după... *Big Sniff Party,* tovarăşi!

Aşa. Ne-am îmbuibat toţi cu cocainã până n-am mai putut, în afară de Homere, care s-a mulţumit cu pacheţelele de caju furate din automatele din sălile de pauză, şi de Bouin, care refuză în continuare să încerce, de teamă să nu treacă „la drogurile tari". Atmosferă de petrecere, mai ales că Dupont a descoperit o

rezervă de şampanie în biroul directorului. Pascale a ingurgitat cu sârg. Combinaţia şampa- nie-cocainã e unul dintre stimulentele ei preferate. O înnebuneşte de plăcere.

Ceea ce urmează e greu de povestit. Dar am promis să spun adevărul, chiar dacă uneori e greu de digerat... Pascale, dopată mangă, m-a invitat s-o urmez în zona 102 bis. M-am prins imediat că o agentă de contact poate să aibă aceeaşi fantezie ca vizitatoarele, şi anume să şi-o tragă într-un muzeu. Poate că Pascale îşi alesese meseria exact din acest motiv, ca un piroman care se face pompier... Zona 102 bis nu e deloc plăcută, însă Pascale şi-a ridicat imediat puloverul, de sub care sânii i-au ţâşnit ca doi delfini din apă, şi mi-a zis să mă dezbrac. Nu prea-mi venea. Zona e expusă din toate direcţiile, oricine putea să ne surprindă în trecere. Gol puşcă în plin 102 bis... parcă aş fi preferat un altfel de stimulent. Pascale, din contră. Nu am văzut-o niciodată în starea asta, n-am simţit-o nicicând atât de dornică. Prezenţa operelor îi dădea, cu siguranţă, tonus – prezenţa celorlalţi, ar trebui să spun, de fapt, căci mă prinsesem...! Operele salivau, scoteau limba, se holbau. Operele fornăiau. Operele erau ei: ei, haimanalele alea de agenţi de contact... îi vedeam clar, în ciuda subterfugiilor lor ingenioase... Homere şi Guichard, în echilibru pe socluri de piatră, adoptau o poziţie

acrobatică, dar zeii greci imitaţi de ei n-ar fi păcălit nici un puşti de cinci ani (nimeni n-a văzut vreodată zei greci cu colaci de grăsime pe burtă şi şosete cu Droopy...). Philippon şi Slimane erau mai vicleni: deghizaţi în generali ai Imperiului, se piteau într-un tablou de război, prefăcându-se că se luptă cu cazacii; şmecheria e că pe post de săbii fluturau nişte paie murdare de un amestec de muci şi cocaină. Locatelli, topit în stucatura din tavan, făcea pe amoraşul. Un amoraş păros, neras, a cărui frunză de viţă nu ascundea mare lucru. De altfel, nimic nu reuşea să ascundă erecţia generală. Zona 102 bis era toată în călduri. Matarabar, deşi plasat lângă un arhiepiscop în odăjdii, şi-o freca fără nici o jenă; iar inserţia lui Dupont în mijlocul unui peisaj însorit de ţară ar fi fost aproape credibilă, dacă şi-ar fi scos
cercelul şi tricoul pe care scria I AM AN ANTICHRIST şi care făcea notă discordantă cu dantelăria damelor. Dama mea, în schimb, nu a fost deranjată de prezenţa tuturor acestor intruşi, cred de fapt că nici nu-i vedea.

Of, Pascale asta! Dormitează lângă mine acum, epuizată. Şi totuşi, îmi promisese că n-o să adoarmă şi c-o să preia garda la fiecare două ore. Promisiune încălcată. Pascale, încep să-mi dau seama, e o mincinoasă patologică. Nu ştiu ce combinaţii secrete are, dar

alaltăieri am rămas uimit de câţi bani ţinea în geantă. Zeci şi zeci de bancnote de-o sută de franci. Şi toate chestiile pe care şi le cumpără, porcărioare inutile etc... Ca fată de boss cu jumătate de normă, trebuie să aibă un stil de viaţă mai costisitor decât şefa de personal. Cred că trebuie să-i fac mâine o vizită Emmei Peel, care probabil că începe să dispere, închisă în birou. Aş putea să-i dau drumul şi să plec cu ea în Australia, să-mi refac viaţa. Adio grevă, muzeu, colegi, scaune-stil... Emma şi cu mine, îndrăgostiţi, goi, bronzaţi, radioşi, hrănindu-ne cu salată de cactuşi şi cangur la grătar, ucis cu bumerangul. .. Cred că, spre deosebire de Pascale, şefa de personal nu s-ar expune pentru nimic în lume în faţa agenţilor de contact. Probabil că-şi păstrează trupul pentru nişte gentlemeni adevăraţi. Când o să constate că n-am profitat de ea, deşi era şi uşor, şi tentant, o să-i dea o lacrimă şi o să-mi spună, cu un suspin suav: „Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... Te-ai purtat ca un adevărat gentleman.[41]

28 septembrie 1989, 13:30

Mare păcat că greva asta trebuie să se termine. Mi-a adus un adevărat succes – un succes care poate că nu se va repeta niciodată.

în dimineaţa asta, a treia zi de asediu, chitara a început să-mi lipsească. Inspirat de evenimente, simţeam nevoia să cânt. Poliţia,

de-acum docilă, a acceptat de«/-ul fără să crâcnească: un ostatic pentru o chitară şi un amplificator. Am câştigat la schimb. O fosilă dintr-o ţară estică, plină de bube, pe – vă rog frumos! – un Vintage 66 Replica Stratocaster şi-un Marshall 801 *high space.* Nimic altceva. Am încercat sunetele cele mai înalte ale gamei, într-adevăr, dar nu foarte tare. Iar amplificatorul l-am menţinut la cel mai clasic nivel de 150 de waţi, fără figuri. Doar un început cu ecou şi un sfârşit cu *delay,* plus un *phasing*dublu integrat. Clasă, pur şi simplu. Chitara, un vechi vis, este reeditarea unei legende. Corp din mesteacăn masiv, grif din arţar, placă albă dublă, şase microfoane Di Nalo KX 4002, mânerul de vibrato din oţel cromat, control semiautomat al volumului, doză magnetică încorporată, ieşire triplă *jack...* De culoare *lake placid blue.* Un *must have.* Ştiu, Jimi Hendrix cânta la un Strato. De-acum înainte, şi eu. îmi venea să plâng.

Am început show-ul în semipustietatea din zona 54 ter, unde numai Bouin mă asculta dând din cap. *Yeah man! Yeah man!* scanda el ca să pară *cool.* Şi ridica şi două degete în semn de victorie, tot ca să pară *cool.* Ba chiar şi-a aprins bricheta, cu o mină serioasă, când am abordat acordurile din *House OfTheRising Sun.* Bouin aflase de vreundeva (în Limoges, cu siguranţă) că nu poţi să asculţi muzică rock fără să faci o faţă de tâmp. încetul cu încetul, i s-au alăturat şi alţi agenţi, iar după o

jumătate de oră de preluări inspirate aveam deja o mulţime de spectatori. Zona 54 ter era plină ochi, ca într-o zi de sărbătoare. Aduseseră până şi nişte prizonieri care aveau nevoie să-şi dezmorţească picioarele. Cu toţii fluierau, strigau, băteau din palme. Răguşisem, căci, în grabă, uitasem să cer un microfon. Versiunea mea din *Johnny B. Goode* a fost aproape la fel de bună ca interpretarea lui Jimi de la Berkeley, în ’70. Memorabil. Solourile îmi ţâşneau din degete ca nişte păsări de foc în dram spre cosmos. Eram un magician. Eram cel mai bun. între două cântece, spre maxima încântare a publicului, nu m-am ferit să trag pe nas liniuţe şi să dau pe gât sticle de şampanie. *Yeah man.'Ya* război ca la război! Sânii lui Pascale erau în transă, Slimane se holba hipnotizat la ei. Dupont dansa în stilul pogo, scuipând în acelaşi timp pe jos. Locatelli, mai demodat, se zvârcolea ritmat de unul singur. Memorabil. Mi-am încheiat concertul lungit pe jos, cu corzile de la chitară între dinţi, într-o distorsiune care făcea să vibreze pereţii din muzeul ăsta infect. Chiar atunci s-a auzit o bubuitură şi încăperea a fost invadată de fum...

Au inti'at, probabil, prin canalizare. Muzeul e plin de fum şi de gaze lacrimogene. Se aud ţipete, explozii. Peste tot, explozii. M-am ascuns bine şi, cu puţin noroc, o să pot ieşi din vizuină când muzeul o să-şi deschidă

din nou porţile, spre imensa fericire a turiştilor şi a întregii naţiuni, care îşi făcea o mulţime de griji pentru patrimoniul ei inestimabil.

Unii s-au predat de la începutul asaltului, alţii au preferat să lupte. Eu m-am făcut ghem şi am continuat să scriu în jurnalul peste care picură acum lacrimi. *The dream is over,* cum ar spune John Lennon. îndrăznesc să sper că jurnalul ăsta de bord – o redare obiectivă a faptelor şi nimic mai mult – nu va fi confiscat de către tiranii care ne guvernează şi că va fi de folos cauzei noastre: eliberarea lui Trevise, bietul nostru *dealer* nevinovat.

Oricum, mare păcat că greva asta trebuie să se termine. Am senzaţia că mă aflu în momentul în care visele se precipită spre realitate, în cele câteva secunde în care soneria trezirii perturbă prin stridenţa inoportună aburii dulci ai somnului, în cele câteva clipe de răgaz dinaintea reinstaurării ordinii... 54 TER CĂTRE UN ŞEF DE ECHIPĂ DISPONIBIL... întoarcerea la clasa economic pe planeta Terra, unde belgienii n-au dreptul să facă pipi, iar camerele tehnice sunt ca nişte cutii magice de unde erup nişte sâni roz bombon... Planeta unde nu eşti lăsat să dormi.

„ŞEF DE ECHIPĂ GUICHARD CĂTRE ZONA 54 TER RECEPŢIE.”

„54 TER CĂTRE ŞEF DE ECHIPĂ GUICHARD LEŞIN ÎN ZONĂ REPET LEŞIN ÎN ZONĂ.”

£e Emma Peel o cheamă, de fapt, Muriel. Nu s-ar zice, când soarbe o bere, că e şefă de personal. E doar o tânără care stă pe terasa unei cafenele şi bea o bere cu mine, care sunt deja la a doua. O tânără drăguţă şi destul de amuzantă, la urma urmei. O tânără îndrăzneaţă, din moment ce ea m-a invitat pe mine. Chiar în ziua în care m-am întors la muncă, după şase săptămâni de concediu medical, uite că şefa de personal trece prin zonă şi-mi zice: „Te-ai întors? Mă întrebam dacă am să te mai văd vreodată... Nu-mi refuzi un pahar după închidere, nu?... Da, diseară. Insist.” în ochii lui Muriel, haina nu-l face pe om, chiar şi agenţii de contact pot să ascundă calităţi umane. Ciudat lucru, întrevederea pe care am avut-o cu ea chiar înainte de concediul medical n-a descurajat-o. Şi totuşi, nu făcusem cea mai bună figură atunci. Doi pompieri trebuiseră să mă însoţească până la biroul 109. Şefa de personal, alertată de Vatout după leşinul meu în zona 54 ter, ceruse să mă vadă. Era îngrijorată. I-am debitat, se pare, o groază de prostii, unde era vorba, la grămadă, de nişte belgieni incontinenţi, o grevă gigantică, o tragică luare de ostatici, o nouă trupă formată din mine şi Jimi Hendrix şi, în fine, de Emma Peel, în cizmele ei de piele, legată fedeleş

într-un birou şi lăsată pradă anarhiştilor. .. Prostii pe care le ascultase fără să clipească, spre deosebire de clipa de faţă, când mi-a retezat sec prima tentativă de îmbrobodeală: „Gata cu circul. Ştiu tot. Colega ta Pascale Fabert mi-a spus multe, multe lucruri... Ştiu că treci printr-o perioadă grea, ca noi toţi, de altfel, căci instituţia noastră a fost zdruncinată de o serie de evenimente cel puţin dezagreabile, şi înţeleg prea bine că evenimentele astea te afectează mai mult decât pe ceilalţi... Domnişoara Fabert nu mi-a ascuns natura relaţiilor dintre voi, de aceea bănuiesc că ceea ce s-a întâmplat te-a lovit din plin. Crede-mă că sunt dezolată, dar îmi era imposibil să ţin o asemenea persoană printre noi. înţelegi ce vreau să spun, cred...” Pricep, şefa’, şi aş fi făcut şi eu ca tine: afară cu Pascale Fabert, uş!... Şefa n-a terminat, superficialul caz Fabert nu trebuia să mascheze tristul caz Trevise: „Iar domnului Trevise cred că-i sunteţi datori vânduţi. Când te gândeşti că bietul om a îndurat mai bine de o lună de închisoare fără suspendare şi n-a dezvăluit *nicicum* implicarea unora dintre colegii săi în ruşinosul trafic care se instalase în muzeu!... Dacă nu aprofundez problema, dacă nu încerc să aflu cine ce a făcut, te rog să mă crezi că o fac doar ca să evit tulburări

suplimentare. Scandalul ne-a dăunat deja destul. Când mă gândesc că nimeni n-a fost în stare să găsească inventarul rezervelor! Cine ştie dacă nu s-au pierdut în fum – în praf, ar trebui să spun – sute de obiecte!... Iar tu, până la urmă, eşti în aceeaşi măsură şi vinovat, şi victimă. E de-ajuns să mă uit la tine ca să constat efectele negative. Drogul te distruge, tinere, e timpul să-ţi dai seama...”
Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, mă făceam-şi mai mic pe scaun. Dacă nu se opreşte, o să ajung de-o şchioapă. Ştie tot. Tot. Pascale ne-a spălat rufele murdare în public, cu chiloţi şi şosete cu tot. Pascale a fost dată afară, concediată pe motiv de abatere gravă. Numai despre asta se vorbeşte în muzeu, Trevise a trecut în planul al doilea, acum că a ieşit din închisoare şi, zice-se, sindicatul i-a obţinut un post de noapte într-un mic muzeu de provincie. Dacă Trevise s-a purtat ca un erou, lui Pascale nu i-au trebuit nici cinci minute să-i ciripească tot şefei de personal. O şi văd făcând ochii mari când Muriel a anunţat-o că, din clipa următoare, nu mai face parte din personalul muzeului: „Dar, doamnă, e nedrept! Sunt unii mult mai rău ca mine în această instituţie! Unii agenţi sunt depen- denţi în fază terminală! Pe marginea prăpastiei! Trebuie să interveniţi! Bla bla

bla!...” Desigur că Pascale a uitat să menţioneze că ea însăşi contribuise la adâncirea prăpastiei. Oi fi eu învechit, dar când afli că iubita ta se prostituează şi că majoritatea clienţilor ei sunt propriii tăi colegi, ai de ce să devii prăpăstios, nu? Sindicatele nu şi-au propus s-o apere, căci nu e titulară pe post, ci o simplă suplinitoare, spre deosebire de majoritatea clienţilor ei, funcţionari pursânge. în fine, o treabă jenantă, de expediat cât mai repede posibil. Pascale a plecat aşa, pe furiş, fără ca cineva – şi cu atât mai puţin eu – să-i acorde cel mai mic semn de compasiune. Dupont mi-a dat detaliile. Paraşuta cerea o sută pentru un scurt, două sute pentru un număr. Dupont plătea în cocainã. Fără să ştiu, eu eram un privilegiat, nu plăteam nimic. Chestia asta îmi dă ideea unui cântec, na: *Iubita mea-i o curuă.* Nu, trebuie să fie în engleză, pe acorduri de blues: *My GirllsA Whore (But I Don ’t Pay When IFuck Her).* Pentru Muriel, am altă idee. O rumba melancolică: *My Chief Is A Lovely Woman (But Tomorrow She Goes To Tahiti).* Muriel nu s-a încumetat să-mi propună *tete-ă-tete-u*| ăsta doar ca să-mi ţină o predică, şi nu-i ăsta singurul motiv pentru care stăm împreună pe terasa cafenelei . E ceva mai grav: „Mâine plec în Tahiti, îmi

spune ea, fixând cu privirea scrumiera în care tocmai am strivit o ţigară. Cererea de transfer mi-a fost, în sfârşit, aprobată...” Puncte-puncte. O gură de bere. Şi apoi, restul: „Mă gândeam că e absurd să plec din muzeu fără să-mi iau rămas-bun de la oamenii cu care am avut afinităţi – chiar dacă noi doi, eşti de acord, nu se poate spune că ne-am aprofundat relaţia![11] Aşa e, n-am aprofundat-o. E cu atât mai absurd că, dacă tot pleci, Muriel, aş aprofunda-o ceva mai mult, relaţia noastră. „De fapt, a reluat ea cu vocea ei joasă, m-am întrebat mereu de ce n-ai făcut nici cea mai mică mişcare spre mine, de vreme ce – scuză-mi francheţea – am avut mereu impresia că nu-ţi sunt indiferentă." Ia de-aici, ratatule. Caut un răspuns, dar nu găsesc nici unul, în afară de faptul că şi eu mă întreb uneori de ce n-am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac.

CX/lai tăieri ne-am dus cu toţii la cimitirul Pere-Lachaise. Când spun cu toţii, mă refer la agenţii de contact, cu Vatout în frunte. Cum nu stau departe, m-am dus pe jos. Pe drum m-am întâlnit cu Bouin. Plângea. Adevărul e că Trevise era apreciat, ne făcea să râdem, cu nasturii lui lucioşi. Ştiam că n-o ducea bine de când cu sejurul la mititica, dar nimănui nu i-ar fi dat prin cap că o să ajungă să se arunce pe fereastră. Nu ştiu dacă a făcut-o intenţionat, însă a aterizat pe spate în faţa lojii portăresei – care de-acum va putea să-i citească toată biblioteca fără să se mai ascundă. Mama colegului nostru, o doamnă în vârstă, uşor cocoşată, ne-a mulţumit că am venit în număr atât de mare la cimitir. Ne-a spus „eraţi a doua lui familie[11]. O familie, da, în sensul mafiot al termenului, o familie în care afecţiunea se arată prin gloanţe trimise în burtă, cu asta semăna a doua familie a lui Trevise. O familie care-şi găsise ţapul ispăşitor, prostovanul, nefericitul care avea să plătească de unul singur pentru păcatul colectiv. .. Philippon a aruncat pe sicriu *badge-u*l lui
Trevise, pe care tot el îl recuperase, înainte ca angajaţii cimitirului să răstoarne lopeţile cu pământ în groapă. Trebuie neapărat, mi-am zis atunci, să stipulez în testament că nu

vreau sub nici o formă să fiu îngropat cu *badge-u}* de la muzeu. Bouin a plâns în truna, spre deosebire de mama lui Trevise, care n-a vărsat nici o lacrimă toată ceremonia. După înmormântare ne-am întâlnit cu toţii în metrou, mergând spre muzeu. Bouin, care încă plângea, mi-a dezvăluit adevăratul motiv pentru care era supărat: „Pascale, ştiu de ce i-au făcut vânt. Era nimfomană. Cel puţin zece agenţi i-au tras-o, o ştiu din sursă sigură." Avem aceleaşi surse, frate, iar revelaţia asta m-a izbit la fel de tare. Se pare că sunt mai posesiv decât credeam, nu-mi place să-mi împart prăjitura cu nimeni, şi cu atât mai puţin cu inşi de teapa lui Slimane. Bine şi-a mai jucat Pascale rolul, ceea ce arată că haina nu-l face pe om, iar taiorul sobru nu te transformă în Fecioara Maria. Aşa-zisa fată de înalt funcţionar avea nevoie de caşcaval, la fel ca toată lumea – să sperăm doar că a strâns destul cât să-şi plătească drumul până la Beijing, unde o să-şi îndeplinească visul: numirea ca supraveghetoare la Palatul Imperial. Am un noroc chior cu gagicile, o cineastă cu o cameră de filmat în loc de inimă şi o nimfomană ce-şi rotunjeşte veniturile cu tovarăşii mei de luptă.

Din nefericire, în după-amiaza de după înmormântare am fost repartizat împreună cu

Bouin, ales lipitoarea zilei. Mi-a povestit copilăria lui din Limoges. O copilărie nefericită, trebuie spus. După-amiaza a fost instructivă. Am aflat, printre alte istorioare amuzante, că în oraşul Limoges se găseşte unul dintre cele mai mari cimitire din Europa. Bouin o să se piardă pe-acolo când i-o suna şi lui ceasul, dar cum lumea n-o să se înghesuie să-i pună flori pe mormânt, ce mai contează?.. . În aceeaşi seară, în drum spre casă, am observat pe panourile speciale nişte afişe mari cu o actriţă celebră îmbrăcată sumar. Christelle, ea era! Nu actriţa celebră, ci regizoarea. Numele ei era scris cu litere de-o şchioapă. „Un film de...” Un film de Christelle, ia te uită! Deja. N-a pierdut timpul, mititica. Celebritatea îi bate la uşă. Ar fi trebuit să mă bucur pentru ea, dar adevărul e că n-am fost chiar încântat.

j^/^/i-a plăcut la nebunie momentul de reculegere. Prim-ministrul trimisese către toate administraţiile o notă prin care le cerea tuturor bugetarilor să se supună şi să asigure păstrarea unui minut de reculegere în ziua de joi, 19 decembrie, la ora 12 fix. Se întâmplase ceva grav. Ceva care, sincer, îmi scăpase, dar se vede treaba că nu era de glumă, nimeni n-avea voie să rânjească. Joi, 19 decembrie, la ora 11:55, emoţia începea să ne înceţoşeze privirile, eram cu toţii pregătiţi să lăcrimăm. La 12 fix difuzorul a transmis un mesaj prin care publicul era invitat la reculegere cu gura închisă. Toţi agenţii de contact s-au ridicat de pe scaunele-stil în poziţie de drepţi. Directorul şi Vatout se postaseră la intrări ca toată lumea să vadă clar cât de profund împărtăşeau durerea generală. Un minut e lung, ai tot timpul să meditezi. Colegii mei, bag mâna-n foc, îşi derulau în cap filmul evenimentelor din anul ăsta negru. Un coleg arestat pentru furt, care se sinucisese la ieşirea din închisoare, o colegă dată afară pentru racolaj activ în incinta instituţiei şi, colac peste pupăză, adio columbiană pură şi scurturi la o sută de franci care să ne mai uşureze calvarul. Trebuie să îndurăm, nu mai avem nici o scăpare… Doi ani! Peste câteva zile o să aniversăm doi ani de contact. Doi ani

nesfârşiţi de protecţie intensivă a patrimoniului omenirii! Am făcut calculul, noi, veteranii de la Cachan, şi nu ne-a venit să credem... Doi ani de contact, cine-ar fi crezut? Probabil că Locatelli e cel mai lucid dintre noi când zice că într-o bună zi o să ne trezim că aniversăm şase, apoi doisprezece ani de muzeu. Apoi n-o să mai aniversăm nimic căci, cu moralul la pământ, o să refuzăm să mai ţinem socoteala. Guichard se vede clar că, dacă-ar fi după el, ar sta şi-o sută de ani în postul de şef de echipă. Guichard e un om al obişnuinţelor, iar ceea ce se întâmpla în acea zi de 19 decembrie nu era deloc obişnuit, motiv pentru care se scărpina în cap cu o mină bănuitoare. în fiecare zi de joi intra în serviciu la ora 12; însă azi, la ora 12, muzeul lui se transformase brusc în Muzeul Figurilor de Ceară, cu agenţi de contact şi turişti încremeniţi în chip de statui mai mult decât reale. Era limpede că pe Guichard nu-l pusese nimeni la curent cu nota Prim-ministrului. Aşa că s-a postat în faţa lui Slimane, care visa cu ochii pier- duţi în zare, şi i-a susurat: „Ce-nseamnă asta, nu-l mai salutăm pe şef?” Slimane a rămas mut. „Ţi-ai înghiţit limba, agent Slimane?" Un murmur vag s-a ridicat din gâtlejul lui Slimane, care se încrunta din sprâncene. „Ia zi, ce-i cu circul ăsta, amice?”

Slimane s-a făcut stacojiu, ziceai că are buzele lipite cu Superglue. Guichard mârâia furios, sub privirile indignate ale vizitatorilor... „LUA-O-AR DRACU' DE TREABĂ SLIMANE O SĂ-ŢI FAC UN RAPORT BETON ASCULTĂ LA MINE!" 12:01. Difuzorul a anunţat sfârşitul ceremoniei. Slimane a răsuflat cu limba scoasă, de parcă doar alergase, ţinându-şi respiraţia, într-o cursă de fond... Doi ani de muzeu. Oare cât o să mai ţină? Nici un minut în plus, în ceea ce mă priveşte. Nici nu se pune problema să petrec anul 1990 în ocna asta împuţită. Mâine îmi iau chitara-n spinare şi pe-aci mi-e drumul. Spre China. Spre Australia. Sau mai degrabă spre Tahiti, chiar, ce idee bună. Departe, în orice caz. Foarte departe.

1990

1991

1991 a fost anul în care *s-ar fi putut* întâmpla ceva. Pe scurt, a avut loc un război. Un război care *w-arfi putut* arunca în mijlocul unui război mondial, al haosului general, al Apocalipsei. însă nu s-a întâmplat nimic din cele prevăzute. Nimeni n-a lansat bomba atomică. Războiul din Golf s-a limitat la Golful Persic, în nisipul din deşert; noi, în ţara brânzeturilor şi a franzelei, n-am avut de îndurat nici stare de asediu, nici împuşcături la colţul străzii, nici cartele de raţionalizare – războiul nostru mondial n-a fost mai serios decât crahul bursier din ’88. Partea lui bună a fost că am făcut grevă ca să denunţăm sporirea gradului de stres pe timp de război. Ne temeam cu toţii că lui Saddam Hussein o să i se năzărească să lanseze un Scud exact în mijlocul cantinei. Era stresant. Sindicatele au înduplecat direcţiunea: pauza a fost prelungită cu o jumătate de oră, iar de-acum înainte, la fiecare război, aveam să primim o primă, indexată anual cu costul traiului.

Pe scurt, 1991 a fost, la fel ca 1990, un an în care nu s-a întâmplat absolut nimic (în afară de faptul că mi-am vândut chitara ca să-mi completez descoperirea de cont şi să-mi cumpăr o pereche nouă de încălţări, foarte rock).

1992

^/uncţia de şef de echipă are avantajele ei. Nu mai trebuie să suporţi ura vizitatorilor şi aceeaşi placă exasperantă a agenţilor, şi poţi să faci parte dintr-un juriu de concurs – dacă eşti bine văzut. Eu sunt bine văzut. Vatout m-a întrebat personal dacă nu vreau să particip la jurizai ea pentru postul de agent de contact în 1992. Acum Vatout are încredere deplină în mine, vechile noastre certuri au fost date uitării. Sunt şef de echipă, de-acum facem parte din acelaşi club. Clubul celor care ţin frâiele şi dirijează treaba. îmi dau seama că să te găseşti de cealaltă parte a barierei, contrar opiniei generale, nu-i floare la ureche. Agenţii îşi închipuie că şefii de echipă duc o viaţă de huzur, în timp ce ei se târăsc pe teren, dar nu-şi dau seama ce greutate ne apasă pe umeri. Noi, cei din *staff,* avem responsabilităţi. Juriul de concurs e o responsabilitate. Blonda asta superbă care se dă de ceasul morţii în faţa mea, de exemplu – soarta ei e în mâinile mele. Cu o simplă atingere din bagheta magică o pot propulsa în minunata lume a contactului, un paradis care i-ar da siguranţa locului de muncă, un *planning* şvaiţer şi privilegiul vecinătăţii zilnice cu patrimoniul omenirii. Nici mai mult, nici mai puţin! E chiar superbă, cu ochii ei verzi. Şi când te gândeşti că ar putea cu uşurinţă să pozeze nud în loc să

îndure întrebările noastre ingrate despre perimetrele de securitate şi noţiunea de primire. Măcar de i-aş fi pus adevăratele întrebări, alea care te omoară, ţintuindu-i chipul de madonă cu lanterna:

„— Spuneţi-ne, domnişoară, consideraţi că, după cinci ani în meseria contactului, un om e complet terminat?

— Nicidecum, e o meserie minunată!

— Consideraţi că, dacă se lasă de droguri, un om devine obligatoriu mai amabil, mai inteligent şi mai competitiv?

— N-am luat niciodată droguri, dar cred că e mai bine să nu faci abuz.

— Aţi prefera să vă îndrăgostiţi de un agent de contact şef sau de un chitarist celebru?

— în cazul meu, întrebarea nu-şi are rostul; trebuie să vă mărturisesc că am visat mereu să-mi împart viaţa cu un agent de contact.

— Consideraţi că Jimi Hendrix ar fi devenit agent de contact dacă ar fi dat concursul intern?

— O, mi-aţi atins coarda sensibilă. Jimi Hendrix este artistul meu preferat.

— Dar The Doors vă plac?

— Nici să nu mi-i pomeniţi. Ii detest. Mi-au plăcut cândva, dar acum, gata.”

Nu se pun adevăratele întrebări la proba orală. „Să nu ne depăşim competenţele – ăsta-i principalul, să nu ne depăşim competenţele! [14], cum ne toacă întruna preşedinta juriului imediat ce vreunuia din noi îi scapă o glumă inspirată, ca să mai înviореze atmosfera. Candidaţii defilează şi seamănă între ei, cu toţii ard de dorinţă să devină agenţi de contact. îi întrebăm dacă nu i-ar deranja să poarte uniformă şi fac ca şi cum ăsta ar fi fost visul lor de-o viaţă. „Uniformă? Doamne, cum să nu! Nimic mai crucial! E foarte, foarte important să porţi uniformă ca să fii un adevărat agent de contact. O s-o port în fiecare zi, o să port două uniforme, dacă vreţi, una peste alta, n-o s-o mai dau jos niciodată, o să dorm cu ea dar VĂ ROG ANGAJAŢI-MĂ AM NEVOIE DE MUNCĂ SUNT ÎNGLODAT ÎN DATORII SOŢUL MEU MĂ ÎNŞALĂ CU O CURVĂ COPIII MEI CERŞESC PE TROTUAR ÎN FAŢĂ LA GALERIILE LAFAYETTE TATĂL MEU A LUPTAT ÎN INDOCHINA ŞI CU TOATE ASTEA NU-I DAU DECÂT O PENSIE NENOROCITĂ CARE-I AJUNGE FIX CÂT SĂ-ŞI PLĂTEASCĂ PĂHĂRELUL ZILNIC...”

O s-o admitem pe fata asta şi o s-o repartizăm din prima zi cu Slimane, ca să vadă clar în ce s-a băgat. Homere o să organizeze special pentru ea o vizită în camerele tehnice, Bouin, dacă n-o să se

transfere, o să-i facă o curte discretă, cum ştie doar el, iar Locatelli, acum delegat naţional al UNIUNII RADICALE UFSBT-FLIP, o să încerce s-o racoleze în sindicat, expunându-i cele o mie şi unu de motive de luptă pentru obţinerea altor drepturi fundamentale. Ceilalţi o să-i povestească diverse lucruri, cu ochi scânteietori, despre fostul lor coleg care găsise mijlocul de a-şi spori veniturile printr-o misiune de utilitate publică – care, în paranteză fie spus, încă aşteaptă să preia cineva ştafeta! Cu toţii o să-şi amintească de anii frumoşi ai promoţiei de la Cachan. O gaşcă de nebuni! Ne distram ca lumea pe vremea aia, păpuşico, până şi dobitocul ăla de şef de echipă cu care-ai dat examenul stătea mai mult în pauze decât la post! Acum, că pupă-n fund direcţiunea, de-abia dacă ne mai dă bună ziua...

Partea cea mai nasoală la examenul oral e digestia. Mai ales pentru juriu, căci candidaţii, de obicei, mănâncă puţin, ba chiar deloc, atât de multe noduri au în stomac. Ca membru al juriului, chiar şi cu burta plină după o varză cu cârnaţi şi trei beri, trebuie să urmăreşti ce-ţi turuie băieţaşul ăsta care asudă în faţa ta. E o chestiune de etică. Băieţaşul se lichefiază efectiv. Apa i se scurge prin toţi porii. Ca şi cum candidatul ar fi un nor prea încărcat, iar atmosfera încordată a

concursului s-ar transforma încetul cu încetul în aversă. Imaginea asta a unui nor de ploaie mă alină, mă simt bine aici, uscat şi la căldurică. Pleoapele mi se îngreunează. Vecinul din stânga, un conservator şef, vorbeşte cu o voce gravă şi monotonă, care-mi aminteşte de ursuleţul de la *Noapte bună, copii.* II aud certându-l pe candidatul furtunos: „A, nu, domnule, deşi aveţi meritul sincerităţii şi pro- miteţi să vă îndreptaţi, nu cred că puteţi pretinde, cu cazierul dumneavoastră, să exercitaţi funcţia de agent de contact... Dar colegul meu este şef de echipă, o ştie mai bine decât mine... Nu-i aşa?" Mă tem că mie mi se adresează Moş Martin; alt şef de echipă nu-i prin preajmă. îi răspund cu o voce greoaie şi cu ochii pe jumătate închişi: „Cazier? Ce-ar fi să-l angajăm pe Arsene Lupin, atunci! Domnule, puteţi să tăiaţi meseria asta de pe listă. Regret/[1]

O melodie cântată la flaut pătrunde dinspre curtea exterioară. Moş Ene-mi vine pe la gene şi, cu un gest gingaş, îmi presară peste cap un pumn din pulberea lui magică. M-am întrebat mereu cum de nisipul ăsta nu-ţi irită ochii şi care e sursa însuşirilor lui adormitoare. M-am întrebat mereu de ce e somnul mai puternic decât voinţa de a rămâne treaz. Somnul câştigă negreşit; de fiecare

dată ne prăbuşim, biruiţi, în braţele lui de vată.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Filozof fără diplomă, dar cu arta definiţiilor citabile, John Lennon a conchis cândva, într-un cântec: „Viaţa e ceea ce ţi se întâmplă în timp ce eşti ocupat cu făcutul altor planuri." Impresii asemănătoare nutreşte protagonistul cărţii lui Beaujon, un tânăr legănat de visul de-a deveni urmaşul lui Jimi Hendrix. Numai că socoteala onirică nu se potriveşte cu forfota diurnă. Tânărul îşi calcă iluziile în picioare şi devine – păzea! – agent de contact. Postul obţinut prin concurs sună promiţător, chiar misterios, dar maschează de fapt existenţa ternă a unui custode într-un muzeu. Sigur, atracţii se găsesc şi aici: mai o doză de cocaină cu băieţii, mai o partidă de sex lângă mobila-stil, mai un conflict de muncă soldat cu luare de ostatici, mai o fantezie lascivă cu şefa de la resurse umane. Tot ce poate să dizolve plictiseala merită încercat.

În aceeaşi colecţie:

Jacques Carelman
Catalogul obiectelor de negăsit

Mihai Găinuşă
Fără cap şi fără coadă